Sv. 056 30 Kč

WESTERN ★ WESTERN

MOBA®

TEXAS-MARSHAL

HRA O CENY UVNITŘ

Nejtěžší džob



Slovensko Sk 42 (doporučená cena), země EU 1,33 €

Kód 056 B



TEXAS-MARSHAL

NEJTĚŽŠÍ DŽOB

William Scott

Krávy bučely, býci řvali a telata pobekávala. Stádo se dalo na pochod. Prach vysoko vířil, když se daly do pohybu dva tisíce kopyt. Práskaly biče honáků. Dva muži jistili stádo zezadu. Dva muži jeli na čele, další dva hlídali po stranách.

Šest mužů odhánělo stádo z pastvin ranče Diamant.

Zloději dobytka!

Přijeli do tohoto kraje, aby si urvali díl z kořisti, který jim podle jejich mínění náležel. Vůdce bandy se jmenoval Steve Clark. Byl to prohnaný bandita, kterému nebylo nic svaté. Byl to zákeřný člověk bez zábran…

John Hollow uviděl, jak se nad plochým návrším zvedá oblak prachu. Bylo to více prachu, než kolik by mohl zvířit vítr. Nakonec kovboj uslyšel i vzdálený hluk pocházející od velkého stáda dobytka.

„Jacku!“ zvolal Hollow, „slyšíš to taky? Zní to, jako by se hnala bouřka. Ale to není bouřka. Na nebi není ani mráčku.“

„Ano, slyším to,“ odpověděl Jack Parker. „Ten hluk vydává stádo skotu. Slyšel jsi něco o tom, že by kolem měl někdo hnát dobytek?“

„Ne. Jistě ne teď uprostřed léta.“

„Musíme to prověřit,“ křikl Parker.

Kovboji pobídli koně. Stádo, které hlídali, bylo klidné. Mohli si dovolit nechat zvířata bez dozoru.

Koně je nesli širokým údolím, potom vyjeli mírným svahem na návrší, za nímž Hollow jako první uviděl oblaka prachu. Když byli nahoře, zarazili koně. Spatřili stádo, které mířilo do rozsedliny mezi skalnatými kopci kus dál na západ. Jeho cestu značil zvířený prach.

„To jsou zloději dobytka!“ vykřikl John Hollow. „Ať mě vezme čert, jestli to nejsou zloději na útěku s kořistí. Musíme zakročit, Jacku.“

„Jistě.“ Jack Parker vytasil z pouzdra pušku a nasadil koni ostruhy. Zvíře se vzepjalo a vyrazilo tryskem vpřed.

John Hollow také uchopil winchestrovku a nabil ji. Pak se pustil za svým druhem. Kopyta jejich koní jen bubnovala na tvrdém terénu.

Kovboji v tento okamžik nemysleli na nebezpečí, do něhož se pouštěli. Zasáhnout proti zlodějům bylo součástí jejich povinností.

Jeden z mužů za stádem je uviděl přijíždět. Upozornil na ně svého komplice, který také cválal na konci. Otočili koně a chopili se pušek. John Hollow a Jack Parker se rozdělili a směřovali každý na jinou stranu. Tiskli se pevně

k šíjím svých zvířat. Hollow začal i přes ostré tempo jízdy střílet. Bylo však nemožné, aby přesně zamířil. Jeho kulky zloděje minuly.

Ovšem koně banditů stáli na místě. Jeden z chlapů vystřelil. Hollowův kůň se svalil, převrátil se a pak zůstal ležet na boku. Hollow dopadl do trávy, kde pak omámen zůstal. Parker se dál řítil k lupičům. Znovu třeskla puška. Také Parkerův kůň klesl. Kovboj letěl nekontrolovatelně ze sedla. Kůň bil bezmocně kopyty, ale vzápětí znehybněl.

Parker vstal, zvedl pušku, kterou ztratil při svém pádu ze sedla, krátce zamířil a vystřelil. Ovšem lupiči již pobídli koně a ujížděli. Bylo to plýtvání olovem. Jeden z banditů se ještě otočil v sedle a vypálil. Parker se vrhl do krytu za koňské tělo. Vložil do komory další náboj, avšak nestřílel. Pochopil, že nedokážou zabránit krádeži celého stáda. Skřípal zuby v bezmocném vzteku.

Parker vstal a kráčel k Hollowovi, který se mezitím také vzpamatoval a posadil se. Hollow se však držel za hlavu a sténal. „Aby je čert vzal," zuřil. Vyškrábal se na nohy a udělal dva klopýtavé kroky ke kolegovi. „Jeden z nás musí informovat Stronga," řekl Parker.

„Ano. Půjdeme do tábora. Myslím, že jsem utrpěl otřes mozku. Na ranč budeš muset jet ty, Jacku."

Sejmuli z mrtvých koní sedla a ohlávky a pak se vydali zpět, odkud přijeli.

Stádo zmizelo mezi kopci. Poletující prach se pomalu usazoval. Brzy utichlo i vzdálené dunění.

John Hollow a Jack Parker dorazili do prérijního tábora. V ohradě z napnutých lan stáli čtyři koně. Jack Parker jednomu z nich nasadil sedlo a ohlávku. Pak se na něj vyhoupl a vyrazil na cestu...

„Je to už druhé stádo během týdne, které nám odehnala ta mizerná banda," zuřil Mel Strong, předák ranče Diamant.

Ranč Diamant byl pobočkou ranče Green Belt, který ležel u Salt Fork Red River a byl jedním z hlavních rančů Panhandle Cattle Company. Správcem na Green Beltu byl Charles McLeod, přísný padesátník, který s oblibou vytvářel a prosazoval vlastní normy.

„Musíme informovat McLeoda," prohlásil Strong. „Ať rozhodne, jestli ty darebáky budeme pronásledovat na vlastní pěst, nebo jestli se máme obrátit na okresní soud."

„Stopa je čerstvá," namítl Jack Parker. „Nebylo by těžké ty čubčí syny pronásledovat a naučit je respektu."

„A riskovat přitom, že nás ze zálohy postřílí jako prérijní králíky." Mel Strong potřásl hlavou. „K čemu máme soud a marshaly, kteří k němu patří? Je to jejich práce pronásledovat a zatýkat zločince."

„Mám tedy hned pokračovat na Green Belt?" zeptal se Jack Parker.

„Ne. Odpočiň si a pak se vrať do prérijního tábora. Na Green Belt pojedu sám."

O půl hodiny později byl předák na cestě. Jel na rezavé kobyle. K cestě na Green Belt potřeboval čtyři hodiny. Dorazil zpocený a uprášený. Jeden že zaměstnanců převzal jeho koně, aby se o něj postaral. Strong nešel do hlavní budovy, ale zamířil k nízkému přístavku, kde se nacházela předákova kancelář.

Našel tam Cole Hebarda, předáka Green Beltu.

„Co tě přivádí?" zeptal se Hebard, když odpověděl na Strongův pozdrav. „V takovém horku…"

„Zloději dobytka odehnali další stádo, Cole," pronesl Strong. „Pět set longhornů. Je to už víc než tisíc kusů, které nám byly ukradeny."

Hebard zatnul zuby, pak se zeptal: „Sledovali jste

bandity?“

„John Hollow a Jack Parker se je pokusili zastavit. Přišli jen o svoje koně. Pronásledovat lupiče, to znamená sázet do hry životy mých lidí. Už jednou jsme jim vjeli do léčky. Zranili nám tři muže. Co chybělo a byli by mrtví?“

„Zeptáme se McLeoda,“ řekl Hebard. „On je tady šéf.“

Vešli do hlavní budovy, kde je přijal vedoucí ranče. McLeod byl vysoký těžkopádný muž s výrazným obličejem. Vyzařovala z něj přirozená autorita. Jediný pohled do jeho tvrdých šedivých očí prozrazoval, že je schopen kdykoliv prosadit svá přání a příkazy. „Strongu, co tu děláte?“ podivil se, když oba předáci vstoupili do místnosti.

Mel Strong mu vysvětlil, co ho přivádí. McLeod se zachmuřil, uprostřed čela se mu objevily dvě hluboké vrásky. Když Strong domluvil, správce vybuchl: „Nestrpíme, aby nám takoví mizerní neřádi kradli dobytek. Hebarde, vezmete si tucet mužů a pustíte se po jejich stopě. Jestli je dostihnete, nakládejte s nimi podle zákona prérie!“

„Jsou to zkušení, tvrdí bandité,“ namítl Cole Hebard. „Strong je pronásledoval po prvním přepadení. Víme dobře, jak to dopadlo. Tři kovbojové jsou zraněni, jeden z nich těžce. Když je budeme sledovat, mohou být i nějací mrtví. Jsem raději pro to, abychom někoho vyslali do Amarilla s oznámením k soudu. Ať soudce Buchanan pošle nějaké marshaly, aby zakročili proti zlodějům dobytka na našich pastvinách.“

McLeod se na něj zamyšleně zahleděl. Nakonec přikývl. „Máte pravdu, Hebarde. Pošlete někoho do Amarilla za soudcem Buchananem. Přesně tak, necháme marsaly tahat horké kaštany z ohně místo nás. Proč by nemohli být jednou prospěšní i PCC?“

Mnohoznačně se ušklíbl, ne-li přímo posměšně. Jeho

poslední věta nebyla pronesena náhodně. Green Belt v minulosti dotíral mimo jiné i na ranč Horseshoe patřící Jane Carsonsové. Tehdejší předák Pat Tatum dokonce zabil Jima Carsonse, jejího manžela. Tatuma pak zastřelil marshal Waco.

O dvacet minut později již do Amarilla mířil jeden z kovbojů.

Mel Strong se vracel na svůj ranč…



Jednooký Jim Taggert sledoval stopu zlodějů dobytka. Soudce Buchanan ho pověřil zastavit jejich řádění na pozemcích Green Beltu.

Taggert byl marshalem okresního soudu severního Texasu. Jako sedmnáctiletý přišel o levé oko po zásahu z brokovnice. Nosil přes oko černou pásku, kvůli níž připomínal piráta.

Taggert byl zvláštní muž; byl vysoký, šlachovitý, tmavovlasý, byl tvrdý k sobě i ostatním a skoupý na slovo. Nosil mohutný černý knír. Kde se jiní pokoušeli vyjednávat, on jednal. Byl to nejdrsnější marshal zaměstnaný u soudu.

Taggert byl na cestě se zamřížovaným povozem na přepravu zatčených. Pojízdné vězení, kterému přezdíval také „sběrný vůz“, táhli dva silní valaši. Marshalův jezdecký kůň kráčel vzadu za vozem.

Nástavbu vozu tvořila jakási bouda vyztužená železnými pásy. Stěna ke kozlíku a také pravý bok byl kryt dubovými fošnami. Na těchto stranách se také nacházely dvě lavice, nad nimiž se na masivním řetěze pohupovala pouta. Na lavici podél delší strany vozu se vešlo půl tuctu mužů, na kratší tři. Zezadu a zleva byl prostor zajištěn solidními mřížemi jako ve vězeňské cele, odkud pocházela

i dvířka, k nimž vedly čtyři schůdky. Skrz mříže tedy bylo do pojízdného vězení vidět jak do klece s dravými šelmami.

Jednooký marshal se vydal z Amarilla na východ po poštovní silnici. Na cestě byly vyjeté koleje. Pod okovanými koly povozu skřípal písek. Osy kol vrzaly v nábojích, kam pronikal jemný prach.

Bylo horko. Slunce stálo v zenitu jak kus roztaveného zlata. Tažní koně kráčeli se svěšenými hlavami. Jejich srst se leskla potem. Vedro ubíralo sil i muži na kozlíku.

Taggert vyrazil časně ráno. Do McClellan musel překonat osmdesát mil. Vyhradil si na cestu celé dva dny. Tu a tam se napil vody z polní láhve, kterou schovával pod kozlíkem. Často snímal klobouk, aby šátkem otřel potní pásku.

Ve stínu skalního bloku vysokého jak patrový dům marshal zastavil. Na voze byl sud s vodou, vedle něj viselo na háku kožené vědro. Taggert napojil koně. Pak pojedl sušené maso s chlebem. I když seděl ve stínu, horko bylo k nevydržení.

Hodinu odpočíval. Než se vydal na další pouť, vystoupil s dalekohledem na blízké návrší, aby zkontroloval okolí.

Kam dohlédl, všude se vypínaly kopce. Silnice se na východě ztrácela mezi svahy řídce porostlými keři. Tu a tam se tyčila skalní věž. Krajina byla liduprázdná jako po vymření.

Taggert sešel nazpět k vozu, schoval dalekohled do sedlové brašny, vystoupil na kozlík a uchopil bič. Prásknutí biče zaznělo jako výstřel z revolveru. Tahouni zabrali…

Noc strávil u pramene McClelan Creek. Napnul lasa v provizorní ohradu otevřenou směrem k řece a odpřáhl koně. Spal nerušeně celou noc. Ráno jel dál. Pozdě odpoledne dorazil na ranč Diamant.

Nebyl to velký ranč, jednalo se jen o pobočku Green Beltu. Dva zaměstnanci ustali v práci a hleděli vstříc vysokému muži na podivném voze, který připomínal klec.

Taggert seskočil z kozlíku.

Ze správní budovy vyšel Mel Stone. Spatřil odznak na Taggertově hrudi a svraštil obočí. „Posílá vás okresní soud?“

„Ano. Jmenuji se Taggert. McLeod z Green Beltu poslal oznámení, že opakovaně přichází o dobytek.“

„Přesně tak. Ale proč soudce posílá jen jednoho muže?“

„Buchanan ví co dělá,“ podotkl marshal.

„Pojďte dál.“ Strong zavolal: „Jesse, postarej se o marshalovy koně.“

Jeden z pomocníků se chopil svého úkolu.

Strong pokynul paží směrem ke dveřím. Taggert kráčel před ním do domu. Vešel do nevelké haly s masivním stolem, kolem nějž stálo šest židlí.

„Posaďte se,“ vybídl ho Strong. „Dáte si něco k pití?“

„Ne, děkuji.“ Taggert se posadil.

Strong usedl naproti. „Ta banda má nejméně šest mužů, marshale. Copak to posel z Green Beltu soudci nevyřídil? Obávám se, že vy sám nemáte naději ty darebáky zastavit.“

„To nechte na mně,“ odvětil Taggert klidně. „Někdo z vašich mě musí dovést na místo činu. Odtud se pustím po stopě.“

„Hodláte s tím vozem jezdit křížem krážem krajinou?“ Strong si marshala nevěřícně měřil. „Pokud mi to dovolí terén, tak ano.“

„Tak dobře. Jak myslíte,“ prohlásil Strong skepticky. „Můžete přespat v ubytovně mužstva, ráno s vámi pošlu jednoho kovboje na východní pastvinu.“

„Chci vyrazit okamžitě, proč ztrácet čas.“

„Pro mě za mě,“ řekl Strong. „Nechávám to na vás,

marshale.“

Předák vstal a přistoupil k oknu. „Matte!“

Ozvala se odpověď.

„Sedlej koně. Ukážeš marshalovi cestu na východní pastvinu.“

Strong přišel nazpět. „Je to asi pět mil. Za dvě hodiny je naprostá tma, nechcete se rozmyslet?“

„Ne, přespím někde venku, až narazím na stopu.“

Strong pokrčil rameny.

O dvě hodiny později měl Taggert před sebou stopu stáda. Muž, který ho doprovázel, odjel zpět na ranč. Dobytek za sebou zanechal pás zdupané země. Půda byla rozrytá. Na rovině našel dva mrtvé koně. Mršiny byly obsypány mouchami.

Slunce se téměř dotýkalo obzoru. Na západních svazích kopců ležel rudý přísvit. Stíny byly matné.

Jim Taggert se pustil po stopě. Vedla mezi kopce. Po levici mu bublal McClelan Creek. Voda se v zapadajícím slunci třpytila jako roztavený bronz. V pobřežním porostu cvrlikali ptáci. Slunce zapadlo, od východu – se na krajinu snášel soumrak.

Teprve když se plně setmělo, marshal zastavil. Utábořil se ve skupině hustých keřů. Nad ním na obloze jasně zářily hvězdy. Měsíc stál na východě nad zvlněným obzorem. Taggert napojil koně. Bylo ticho, jen kdesi v dálce zavyl kojot. Taggert si dal sedlo pod hlavu jako polštář. Když už ho přemáhala únava, najednou zaslechl zvuk kopyt.

Okamžitě byl ve střehu. Odhodil deku, vstal a chopil se pušky a nabil ji. Pak vklouzl do křoví a splynul se stíny. Dusot kopyt se blížil ze severu. Nesl se přes potok a byl stále zřetelnější. Pak marshal uviděl na druhé straně říčky několik jezdců, kteří vystoupili z temnoty. Jeli v neuspořádané skupince. Taggert napočítal šest mužů.

Navedli koně do říčky. Voda vysoko cákala. Taggert nechtěl být spatřen. Jezdci projížděli ve vzdálenosti asi sta yardů od křovisek, za nimiž stál vůz a koně.

Jim Taggert nemohl vědět, zda se jedná o kovboje z Diamantu či Green Beltu, anebo má-li před sebou zloděje. Mohla to být celá banda pohromadě. Kdyby tomu tak bylo, museli by potom překročit říčku s celým stádem.

Jezdci se rozplynuli ve tmě. Zvuk kopyt byl stále slabší a nakonec utichl. Marshal zvažoval, zda má jezdce sledovat. Ovšem pak se rozhodl, že to neudělá. Pokud se jednalo o zloděje dobytka, museli později prohnat stádo kolem. Stačí tedy jen čekat.

Taggert se tedy zabalil do deky a zavřel oči. Okamžitě usnul. Když otevřel oči, již svítalo. Vzduchem se neslo temné dunění. Věděl dobře, co je to za zvuk. Blížilo se stádo, a čím bylo blíže, tím hlasitější byl dusot. Taggert vstal a plížil se k okraji křovisek, v nichž ve skrytu tábořil.

Stádo táhlo kolem v jižním směru. Poháněl ho šest mužů. Biče práskaly, dlouhé rohy o sebe narážely, ocasy švihaly vzduchem. Muselo to být přes šest set kusů longhornů. Dobytek procházel těsně kolem marshalova stanoviště. Taggert věděl, že je to kradené stádo. Počkal, až projde. Pak připřáhl koně, osedlal své zvíře a přivázal ho za vůz. Pomalu se pustil za stádem. Dorazil k místu, kde překročilo říčku. Stopa se před ním zřetelně rýsovala. Na opačném břehu mířila k východu.

Když ho stopa zavedla mezi návrší, nechal vůz s tahouny na místě. Vyhoupl se do sedla a pokračoval dál. Nabitou pušku držel v pohotovosti.

Taggertovy smysly byly zostřené na nejvyšší možnou míru. Vnímal napětí, které ho naplňovalo a nepřetržitě sledoval okolí. To mu zachránilo život. Když se mezi svahy zablesklo, sletěl stranou z koně. Kulka hvízdla zvířeti nad hlavou. Kdyby Taggert zůstal v sedle, zasáhla by ho do

hrudi.

Marshal dvakrát bez míření vystřelil, vyskočil a dostal se nazpět do sedla. Razantně pobídl svého hnědáka. Rozjel se na sever. Ještě dvakrát se mezi kopci ozvala puška, ale obě kulky jednookého marshala minuly. Pak již byl mimo dosah svého protivníka a zastavil koně. V obličeji se mu zračilo pevné odhodlání. Pohled pravého oka byl tvrdý jako žula. Pro zbabělé střelce ze zálohy neměl marshal nejmenší slitování. „No počkej, hombre," zamumlal si pro sebe…



Jim Taggert sesedl. Přivázal hnědáka ke keři a rozběhl se vzhůru po úbočí. Nahoře zaklekl do krytu za balvanem. Pušku držel u boku. Vyhlížel směrem, odkud na něj stříleli. Taggert věděl, že bandita číhal v úkrytu mezi dvěma pahorky. Bylo mu jasné, že je to jeden z banditů.

Marshal seběhl z vrcholku kopce a pak jel po jeho opačné straně na východ, pak se stočil k jihu a vrátil se ke korytu McClelan Creek. Tam opět narazil na stopu dobytka. Pobídl koně do keřů při potoce a čekal.

Slunce se vynořilo nad pahorky na východě a zahnalo šero k západu. Příroda ožila barvami.

Taggert slyšel přijíždět rychlým cvalem koně. Marshal si odhrnul z výhledu větev, aby na jezdce viděl. Bandita projížděl kolem, aniž cokoliv tušil. Jim Taggert pobídl koně a vyjel z úkrytu. „Stůj! O nic se nepokoušej!"

Jezdec se polekal a prudce přitáhl uzdu. Otočil se v sedle, zapřel se levicí o sedlovou hrušku a vykřikl: „Co po mně chceš? Zatraceně, ty jsi hvězdonoš…"

„Jsem texaský marshal Jim Taggert. Patříš k lidem, kteří kradou dobytek Diamantu. Jak se jmenuješ?"

„Ty – ty jsi Jim Taggert?" uniklo překvapenému muži.

„Zatraceně…“

„Co je?“

„Nic. Nic.“ Chlap zaváhal. „Slyšel jsem o tobě,“ řekl pak. „Pracuješ pro Amarillo.“

Taggert přikývl. „Tvoje jméno, hombre.“

„Welsh, Broderick Welsh. Netuším, co po mně chceš. Jsem na cestě na východ.“

„Hoď mi pušku.“

„Proč?“

„Řekl jsem hoď mi pušku. Dělej!“ Taggert projevil netrpělivost. „O nic se nepokoušej. Mám se na pozoru.“

Welsh vytáhl od sedla winchestrovku a hodil ji marshalovi, který ji obratně chytil. Přičichl k ústí hlavně. Pak pušku zastrčil do svého pouzdra. „Z této zbraně se před pár minutami střílelo,“ pronesl marshal nesmlouvavým tónem. „Ty kulky, které z ní vyšly, byly určeny mně. Dobře, kamaráde. Slez z koně a zvedni ruce. Jsi zatčen.“

„Zatraceně, marshale, já…“

Taggert mu rázně utnul slovo. „Žádné vytáčky. Patříš ke zlodějům dobytka. Zůstal jsi vzadu, aby ses pomocí olova postaral o pronásledovatele. Nerad se opakuji. Naposledy: sesedat a ruce nahoru!“

Bandita přehodil pravou nohu přes sedlovou hrušku, sklouzl na zem a zvedl ruce. V obličeji mu zacukalo. „Děláš chybu, Taggerte.“

„Na nic jsem se tě neptal. Otoč se.“ Marshal vykročil. „Přesně tak. Ruce nechej nahoře.“ Vytáhl Welshovi z pouzdra kolt a zastrčil si ho za opasek. „Můžeš se otočit a dát ruce dolů.“

„Tak dobře, Taggerte. Něco ti řeknu. Znám tvé jméno, protože jsem ho mnohokrát slyšel od tvého nevlastního bratra.“

„Od mého bratra!“ vyštěkl Jim Taggert. „Mluvíš o Stevu

Clarkovi?“

„Přesně tak. Je to náš velitel.“ Bandita se pobaveně zasmál. „Přece nebudeš pronásledovat a zavírat do basy vlastní krev?“

Taggertův obličej se zachmuřil. Jeho rty se sevřely do tenké bezkrevné linky. Hleděl do škodolibého obličeje bandity, jako by přemýšlel o jeho slovech. Pak pronesl: „Proč se Steve rozhodl provozovat svoje špinavé řemeslo zrovna v Panhandle? Copak si myslí, že ho nechám řádit jen proto, že pocházíme z jedné matky?“

„To rozhodně nebyl ten důvod,“ opáčil bandita s úšklebkem. „Panhandle je pastevecký kraj. Na pastvinách PCC stojí desítky tisíc kusů skotu. Pustili jsme se do krádeží dobytka. Panhandle je teď naším lovištěm.“

Jim Taggert se vmžiku rozhodl. „Nasedej. Jedeme za Stevem.“

„Chceš mu promluvit do duše? Poprosíš ho, aby ušetřil Panhandle své přítomnosti? Myslím, že to bude zbytečná námaha, Taggerte. Steve si chce vydělat peníze. Až shromáždíme stádo, zaženeme ho do Kansasu a prodáme ho nejvyšší nabídce.“

„Nasedej.“

Wels se vyšvihl do sedla.

Taggert také nasedl. Bok po boku se vydali za stádem na východ. Asi po pěti mílích je dohonili. Dobytek stál v údolí, v němž se McClelan Creek vléval do North Fork Red River. Toto území nespadalo ani pod Green Belt ani pod Diamant, texaská vláda ho vyhradila pro osídlence.

Taggert odhadl, že se v něm nachází nejméně tisíc pět set kusů. Bandité se utábořili na okraji údolí. Jeden z mužů seděl na návrší, odkud byl široký výhled, a držel stráž.

Welsh mávl na strážného, že je vše v pořádku. Pokračoval s Taggertem k tábořišti na východním konci

údolí. Čekali tam čtyři muži. Jeden z nich pátravě přimhouřil oči a vykřikl: „To snad není pravda! Ty, Jime?“

Taggert zastavil hnědáka. „Ano, já, Steve. Jak jsem slyšel, dal ses na krádeže dobytka ve velkém.“

Steve Clark přikývl. Byl stejně snědý jako Jim Taggert, ale byl o půl hlavy menší, zato však podsaditější. „Je to tak, Jime. Jsi nám na stopě?“

„Ano. Charles McLeod z ranče Green Belt požádal soud o pomoc. Soudce Buchanan mě poslal, abych zarazil krádeže dobytka v Gray County.“

„Takže nás chceš zatknout?“ zeptal se Clark uštěpačně a významně se zazubil.

„K čertu, Steve,“ zabručel Taggert. „Stavíš mě před těžkou volbu. Nikdy jsem proti tobě nic neměl, ty to víš. Proč sis ale musel vybrat za loviště zrovna Panhandle? Věděl jsi přece, že tu působím jako marshal.“

„Nezajímám se o tebe, Jime. Naše cesty se rozešly před lety. Šel jsem si po svém a…“

„Skončíš jako bandita, jestli nepřestaneš. Zákon stojí v tomto kraji zatím na vratkých nohou. My marshalové nemůžeme být všude. Jestli tě přistihnou při krádežích dobytka, pověsí tě pravděpodobně na nejbližším stromě.“

Clark mávl rukou. „S poctivou prací se v této zemi daleko nedostaneš, Jime. Já chci ale jednoho dne být bohatý a mocný muž, který udává tón. Podívej se na sebe, Jime. Co se z tebe stalo? Jsi hvězdonoš, který se dnem i nocí natřásá v sedle za padesát nebo sto dolarů měsíčně. Kriste pane, to by nebyl život pro mne.“

„Chci, abys zmizel z Panhandle, Steve,“ zavrčel Taggert. „Ten kradený dobytek zůstane tady. Nenuť mě, abych se ti musel postavit silou.“

„Udělal bys to?“

„Ano. Ale dopřeji ti šanci. Zmiz se svou partou z Panhandle. Přestaň se přiživovat na majetku jiných.

Nemůžeš si na zlodějnách a loupežích nikdy vystavět solidní kariéru. Tvoje minulost by tě všude dostihla.“

Steve Clark si zamyšleně hryzal spodní ret. Provrtával bratra pohledem. Pak přikývl. „V pořádku, Jime. Já a mí přátelé odsud odjedeme. Nebylo by dobré, abych tě nutil zasahovat proti mně, tvému bratru. Byla to pitomost pouštět se do těchto končin.“

„Moudré rozhodnutí, Steve. Doufám, že dodržíš slovo.“

„Tak jako že jsme měli stejnou mámu.“

Taggert hleděl na nevlastního bratra skepticky. „Neber její jméno do úst. Otáčela by se v hrobě, kdyby věděla, jak jsi dopadl.“

Jim Taggert vytáhl zpoza opasku revolver, který vzal Welshovi. Podal mu ho a pak i pušku. Nakonec se ještě otočil na bratra. „Spoléhám na tvoje slovo, Steve. Jinak…“

Nedomluvil. Nechtěl bratrovi vyhrožovat. Vyjádřil svoje stanovisko již jasně. Marshal ovšem věděl, že to, co právě dělá, není správné. Nechával běžet půl tuctu banditů. Ale krev je silnější než voda. Nechtěl přivést nevlastního bratra za mříže. Nechal zvítězit shovívavost nad zákonem.

Marshal otočil koně a beze slova rozloučení se rozjel zpět.

Steve Clark za ním hleděl. Sevřel koutky v pohrdlivém úsměvu. Když Jim Taggert zmizel, zeptal se jeden z chlapů: „Chceš odsud opravdu zmizet bez dobytka?“

„Ano, na čas se ztratíme, ale stádo vezmeme s sebou,“ odvětil Clark. „Můj poloviční bratříček je mi ukradený. Nebojím se ho.“



Jim Taggert se vydal na Diamant. Oznámil předáku Strongovi, kde najít u soutoku McClelan Creek a North Fork River kradené stádo a že bandité prchli.

Mel Strong vyslal půl tuctu kovbojů, aby přivedli dobytek nazpět.

Taggert se vracel do Amarilla.

Šest kovbojů však vjelo do léčky. Když bylo po boji, zůstali dva z nich ležet mrtví. Další byl zraněn. Od této chvíle se nejednalo jen o krádeže dobytka, ale o vraždy.

Bandité hnali stádo na sever a zmizeli v indiánském teritoriu.



Uplynuly dva měsíce…

Byla to temná deštivá noc. Nebe bylo zahaleno mraky. Pastviny bičoval prudký déšť zmítaný větrem. Stádo bylo neklidné. Dva kovbojové je neustále objížděli. Měli na sobě pláště. Z klobouků jim odkapávala voda.

Jezdili kolem dobytka v opačném směru. Údolím se neslo bučení krav. V dálce sjel z nebe blesk doprovázený zahřměním. Vál ostrý západní vítr.

Rich Wallace, jeden z kovbojů, pro sebe klel. Pomalu jel po okraji údolí. Většina zvířat byla na nohou. Stádem se šířil neklid. Kovboji byla zima. Do obličeje ho šlehal déšť.

Potkal Freda Elliotta, jak se jmenoval druhý honák. Zastavili koně. „Psa by do toho svinského počasí nevyhnal," vztekal se Elliott. „Doufám, že stádo nebude ještě neklidnější. Kdyby se splašilo, to by bylo to poslední, co bych mohl potřebovat."

„Ještě hodinu," zabručel Wallace. „Potom nás vystřídá Hollow s Riddlem. Hodinu už vydržíme."

Rozjeli se každý svým směrem.

Na západě opět udeřil blesk. Na vteřinu rozjasnil noc. Provázel ho příšerný rachot hromu. Zařval býk. Fred Elliott začal zpívat, protože věděl, že jeho hlas dobytek uklidní.

Když se vpravo od něj objevil jezdec, myslel si Elliott, že je to někdo z tábora, kdo jim přijíždí na pomoc. Jezdec se blížil přímo k němu. Elliott zastavil a čekal. Déšť pleskal o jeho klobouk a plášť. Kůň podupával na místě.

Jezdec byl od něj na tři koňské délky. Elliott ho viděl skrz provazce deště jen nezřetelně. Vtom od jezdce vyšlehl plamen. Zahřměl výstřel. Elliott ucítil úder do hrudi, zakymácel se v sedle, v prsou mu vzplála příšerná bolest a pak se zřítil z koně. Dopad na rozmoklou zemi byl posledním vjemem jeho života…

Rich Wallace se choulil na koni. Vítr na něj dotíral ze strany. Nervozita stáda nebezpečně vzrůstala. Každý další blesk a hrom mohl kdykoliv dobytek splašit. Kovboji se při této myšlence sevřel žaludek.

Wallace zastavil, když uviděl, že se k němu blíží siluety dvou jezdců. Uklidnil koně a vytáhl od sedla pušku. Od té doby, co tu před pár měsíci začali řádit zloději dobytka, se obezřetnost stala nejdůležitější vlastností.

„Kdo jste?“ nabil winchestrovku.

Třeskly dva výstřely. První skolil Wallaceova koně, druhý byl určen jemu. Zůstal ležet vedle svého mrtvého zvířete.

Jeden z banditů lapil do lasa jednoho z největších býků. Odváděl zvíře pryč. Býk zařval. Následovalo ho několik krav. Zbylí bandité pobízeli dobytek bičem. Stále více kusů se pouštělo za vedoucím býkem. Na západě se zablesklo. Následoval mocný hrom. Stádo se dalo do běhu. Několik zvířat upadlo. Zbylá se přes ně převalila a ušlapala je k smrti.

Dva bandité cválali na konci, dva jistili boky. Byli to všechno bývalí honáci a měli zkušenosti v práci s velkým stádem. Na místě zůstal jen mrtvý kůň, pár padlých kusů dobytka a dva zavražděni kovbojové. Déšť se na ně snášel. Jejich krev se vsakovala do rozdupané země, která sála

déšť jako suchá houba...



Cole Hebard odhodil všechny pochybnosti. Vyjel s dvaceti muži po stopě ukradeného stáda, která vedla na jih. Narazili na dobytek v okrouhlém údolí. Zvířata se klidně pásla. Po banditech nebylo ani vidu ani slechu.

„Každopádně se sem musí vrátit," pronesl předák. „Dostaneme je. Rozdělte se kolem celého údolí, chlapi. Až přijedou, já vystřelím jako první, to bude znamení pro vás. Nedělejte si nejmenší výčitky svědomí. Ti šmejdi nemají cenu vzduchu, který dýchají. Všechny je postřílejte. Kdybyste měli mít zábrany, vzpomeňte si na naše mrtvé kamarády."

„To uděláme," slíbil jeden z kovbojů zlověstně. „Na to vezmi jed, předáku."

Muži se rozjeli.

Den se chýlil ke konci. Snášela se noc. Trpělivost mužů z Green Belt byla vystavena dlouhému čekání. Stádo odpočívalo. Blížila se půlnoc, když se konečně ozval dusot kopyt.

„Přijíždějí," řekl Hebard kovboji, který zůstal s ním. Předák nabil winchestrovku.

Zvuk kopyt se blížil ze severu. Pak se z údolí mezi kopci vynořila skupina jezdců. Dobytek začal vstávat. Noc naplnily typické zvuky – dupání, bučení, řev býků, třeskot rohů, volání telat. Bandité se rozdělili. Ozval se pokřik a práskání bičů. Brzy bylo na nohou celé stádo. Zvířata se tlačila těsně k sobě a ve tmě vypadala jako jediný obrovský pohyblivý stín.

Nějaký čas trvalo, než bylo stádo připraveno na cestu. Jeden z banditů se ujal vedoucího zvířete. Tito zloději dobytka byli profesionálové. Stádo se dalo na pochod.

Jeho čelo zamířilo do rozsedliny, z níž přijeli bandité.

Cole Hebard před sebou viděl muže vedoucího stádo. Jezdec se zřetelně rýsoval proti poněkud světlejšímu nebi. Předák odhodlaně přiložil pušku k rameni. Zaduněl výstřel. Jezdec zmizel z koňského hřbetu. Čelo stáda se zastavilo. Další kusy však tlačily ty přední před sebou…

Okolo spustily pušky. Hebard rozdělil muže promyšleně kolem prolákliny. Tmou šlehaly plameny z hlavní. Bandité opětovali palbu. Býci řičeli. Několik zvířat vepředu padlo k zemi.

„Splašte je!“ zařval Steve Clark. Nebylo jisté, žě ho někdo z kumpánů slyšel. Ale bandité věděli, co dělat. Stříleli prostě do stáda. Okamžitě se v něm rozpoutala panika. Zvířata sebou zmítala všemi směry. Pak se celé stádo dalo do pohybu. Nejprve pomalu a pak stále rychleji. Pokračovalo v původním směru. Zvířata na čele se rozběhla a zbytek následoval. V příštím okamžiku se již země chvěla pod čtyřmi tisíci kopyty. Jako lavina masa se stádo řítilo k východu z údolí, zadupávajíc do země cokoliv, co se mu postavilo do cesty. Zmatek byl dokonalý.

Zdivočelé stádo s sebou strhlo bandity. Hnali se mezi kopce jak na hřbetě přílivové vlny. Bandité měli jedinou starost, totiž jak se vyhnout splašenému dobytku. Kůň jednoho z nich klopýtl a padl. Skot se převalil přes jezdce a koně…

Cole Hebard řval vzteky. Nepočítal s tím, že bandité splaší dobytek a prchnou společně s ním z údolí. „Nasedat!“ řval přeskakujícím hlasem. Ovšem jeho slova zanikala v lomozu splašeného stáda.

Hebard se rozběhl ke koni a vylétl do sedla.

Nyní pochopili i muži v jeho okolí, co po nich chce. Vyběhli z krytu, odkud pálili na bandity.

Za stádem se rozjelo pět jezdců. Ostatní byli rozmístěni dál po obvodu údolí. Dusot dobytka se mezitím vzdálil.

Skot poběží, dokud se neunaví.

Hebard a hrstka mužů se řítili z prolákliny na přilehlou pláň. Tu a tam ležel na zemi postříbřené měsícem padlý kus.

Hebard věděl, že nic nepřinese, bude-li se hnát přímo za stádem. Zarazil koně a jeho muži ho následovali. Doléhal k nim vzdálený hluk pádícího stáda.

Vtom spustily pušky na pahorku po jejich levici. Bandité nemuseli mířit. Pálili přímo do skupinky jezdců. Koně padali. Muži řvali. Na zemi se válelo klubko koní a jezdců.

Zbraně rázem umlkly. Ozval se dusot kopyt. Bandité prchali. Dusot se rychle vzdaloval.

Cole Hebard vstal ze země. Zvedli se dva koně. Jeden muž měl co dělat, aby udržel zdivočelé zvíře na uzdě. Další kůň se vzpíral předními nohama a pokoušel se vstát, což se mu nezdařilo. Jeho žalostné řičení znělo jako lidský nářek. Jeden kovboj mu k hlavě přiložil revolver a zbavil ho utrpení.

Blížili se jezdci. Byli to muži, kteří se zdrželi kolem prolákliny. Vynořili se ze tmy. Zastavili u Hebarda a jeho mužů.

Dva z kovbojů, kteří vjeli do léčky, zůstali ležet a již nikdy neměli vstát. Předák zatínal zuřivě zuby, až skřípěla sklovina. Pochopil ve vší hořkosti, že bandity podcenil. Znaveně řekl: „Nemá smysl pronásledovat je v noci. Riskovali bychom, že zemřou další lidé. To za to nestojí. Zatraceně, co je to za mizerné mrchožrouty!“



„Zloději dobytka se vrátili do Gray County,“ oznámil nám soudce Buchanan. „Když před více než dvěma měsíci zmizeli, zůstali po nich dva mrtví. Ale když se vrátili,

zemřeli další čtyři kovbojové. Chci, abyste se o to postarali vy, Waco a Joe.“

„Copak to tehdy dostatečně nevyřídil Jim Taggert?“ zeptal jsem se.

„Nebyl jsem z jeho hlášení dvakrát moudrý,“ pronesl soudce. „Vyprávěl, že zahnal bandity na útěk. Ovšem oni přepadli mužstvo, které mělo přivést dobytek zpátky od McClelan Creek, když už byl Taggert pryč. Pak ale krádeže skutečně ustaly. Ovšem předevčírem…“

„Vyřídíme tu věc, pane,“ slíbil jsem a zvedl jsem se ze židle. „Vyrazíme okamžitě.“

Rozloučili jsme se se soudcem.

Když jsme sedlali, pronesl Joe: „Znělo to, jako by soudce Taggertově verzi příliš nevěřil.“

„Zní skutečně prapodivně,“ odvětil jsem. „Kdo zná Taggerta, ví dobře, že je vždy důsledný. Nevyptává se a jedná. Většina chlapů, které pronásleduje, se před soudem ani neobjeví, protože jsou mrtví. Ovšem v tomto případě se zloději dobytka nezemřel ani jeden bandita. Zní to divně, že by se nechali zahnat na útěk. Navíc museli být stále ještě v kraji, když se Taggert vydal na zpáteční cestu do Amarilla. To přece dokládá přestřelka s lidmi z Diamantu. Pak teprve odehnali celé stádo.“

„Pochybuješ o Taggertově příběhu?“

Pokrčil jsem rameny. „Nevím co si o tom mám myslet.“

„Taggert je teď tady. Měli bychom si s ním ještě promluvit. Myslím, že bude na ubytovně.“

„Dobře,“ souhlasil jsem. „Až připravíme koně, stavíme se na chvíli za ním. Těžko z něj ale dostaneme něco víc, než už víme.“

„Uvidíme.“

Joe měl pravdu. Našli jsme Taggerta v ubytovně. Seděl u stolu, před sebou noviny a části revolveru, které čistil naolejovanou hadrou.

„Ahoj Jime," řekl Joe. „Právě jsme dostali od šéfa úkol. V Gray County bylo ukradeno asi tisícihlavé stádo. Dva muži byli zavražděni. Ty jsi přece byl před dvěmi měsíci u McClelan Creek právě kvůli řádění zlodějů dobytka."

Taggertův obličej ztvrdl. Jakoby vzpurně vysunul bradu. Odložil hadr a bubínek revolveru stranou. „Správně. Hnal jsem tu bandu ke všem čertům. Ale zřejmě jsem se otočil příliš brzy, protože se pak vrátili pro kradené stádo."

„Byli tehdy dva mrtví kovbojové, třetí těžce zraněn."

„Já vím. Měl jsem tam zůstat déle."

Taggert se vyhnul mému pohledu. Cosi na jeho chování se mi nelíbilo. S naším kolegou, který jednal vždy jako přímý a čestný muž, nebylo něco v pořádku.

„Nezamlčel jsi nám něco, Jime?" zeptal jsem se.

„Proč si to myslíš?" vyrazil téměř vztekle. Začal nervózně bubnovat prsty o desku stolu.

„Jak to přesně bylo s těmi bandity," vyzvídal Joe. „Došlo k boji?"

„To je snad výslech?" ohradil se Taggert. „K čertu! Co po mně chcete? Zahnal jsem ty zloděje z Gray County. Když jsem vylezl na koně, abych se vrátil do Amarilla, byli za horami. Ano, došlo k boji. Ti darebáci uprchli. Myslel jsem, že je přešla chuť vracet se, což byl ale omyl."

„Tak dobře," řekl jsem. „My teď vyrazíme. Na shledanou, Jime."

„Zlomte vaz," zabručel jednooký marshal.

„Co to s ním je?" vrtěl hlavou Joe, když jsme vyšli na ulici. „Choval se skutečně divně."

Rozhodil jsem rukama. „Můžeme se mýlit a jeho vyprávění odpovídá pravdě. Jen Taggert a bandité vědí, jak se to odehrálo. Snad se to dozvíme, snad také ne."

O čtvrt hodiny později nám leželo Amarillo za zády.

Naši koně mířili k východu...



Když Waco a Joe odešli, Jim Taggert složil svůj revolver. V jeho obličeji se zračila pochmurná rozhodnost. Zastrčil zbraň do pouzdra a vydal se k soudní budově.

„Copak chceš, Taggerte?“ otázal se Simon Calispel, soudcův sekretář, když jednooký marshal vešel do jeho kanceláře. „Vypadáš, jako by tě bolely zuby. Co se děje?“

„Musím mluvit se soudcem.“

„Má mnoho práce. Víš přece, že se chystá několik procesů současně. Soudce se musí dobře připravit, jak víš. Nejdeš zrovna vhod.“

„Je to naléhavé.“ Taggert trval na svém, nenechal se Calispelem odbýt.

Simon Calispel nervózně protočil oči. „No dobrá, ohlásím tě. Sundej si alespoň ten klobouk.“

Calispel vstal, obešel psací stůl a zaklepal na dveře soudcovy kanceláře. Pak vstoupil. Vzápětí zase vyšel. „Soudce ti věnuje trochu času, Taggerte, běž dál.“

V příštím okamžiku byl marshal soudcem vyzván, ať se posadí.

Taggert se posadil a narazil si klobouk na pravé koleno.

„Co si přeješ, Jime?“ zeptal se Buchanan. Všechny své muže oslovoval jménem. Mezi ním a marshaly vládla absolutní důvěra. Se zájmem si měřil muže s napjatým výrazem ve tváři.

Taggert se odhodlal a pronesl: „Chci vás poprosit, pane, abyste mě zprostil služby.“

„Propustit vás?“ vydechl soudce překvapeně.

„Ano. Porušil jsem přísahu.“ Taggert odepnul z vesty služební odznak a položil ho na stůl. „Selhal jsem, pane. Nejsem hoden dál nosit hvězdu.“

Soudce pozvedl obočí. Naklonil se přes stůl k

marshalovi. Jeho pohled se upíral na Taggerta. „Souvisí to se zloději dobytka, kvůli kterým jste byl před dvěma měsíci u McClelan Creek, je to tak?“

„Ano, pane. Zadržel jsem jednoho z nich a on mi prozradil jméno velitele bandy. Znělo Steve Clark. Clark je můj nevlastní bratr. Máme stejnou matku. Přesvědčil jsem ho, aby z toho kraje odtáhl. Dal mi své slovo a já jsem mu věřil. Byla to chyba, pane. Odvedl s sebou stádo a zabil dva kovboje. A teď se vrátil, jak se zdá, aby začal tam, kde před dvěma měsíci skončil.“

Soudce se zachmuřil a na čele mu vyvstaly vrásky. Zamyšleně hleděl před sebe. Pak pronesl: „To co jsi udělal, nebylo správné, Jime. Pomohl jsi banditovi, protože je to tvůj příbuzný. Když jsi skládal přísahu, slíbil jsi zachovávat zákon bez ohledu na osobní pohnutky.“

„Já vím, pane.“ Taggert sklonil hlavu. Uchopil klobouk a rozpačitě jím otáčel v rukou. Teprve napodruhé se mu podařilo promluvit: „Porušil jsem přísahu, proto vás prosím, abyste mě zprostil služby.“

To soudce jako by přeslechl a řekl: „Poté, co má Diamant a Green Belt opět potíže se zloději dobytka, vyslal jsem do Gray County Joe Madisona aWaca.“

„Ti dva mi historku o mém boji s bandity neuvěřili. Bylo to vůbec pochybné vysvětlení. Ovšem, vím, že jsem se dopustil neomluvitelné chyby a pokusím se ji napravit.“

„Co máte v úmyslu?“

„Pojedu do Gray County, a pokud za těmi krádežemi zase vězí můj bratr, přivedu ho před soud.“

„Bez hvězdy?“

Taggert zmateně vzhlédl.

„Musíme ctít zákon, Jime,“ pokračoval soudce. „Psaný zákon, kterého se všichni držíme. Pomsta a odplata do našich zákonů nepatří. Zákon zná jen trestné činy, které trestá různým způsobem. K jeho prosazení jsou tu lidé

jako vy, Waco, Madison a já…“

„Nerozumím vám, pane.“

„Pojedeš do Gray County, Jime. Vezmeš si hvězdu nazpět. Dopustil ses chyby, a proto ode mne dostaneš příležitost ji odčinit, ale pouze s hvězdou na hrudi. Pomůžeš Wacovi s Madisonem zastavit ty bandity.“

„Pane, já…“

„Vezmi si svůj odznak, Jime, a jeď k McClelan Creek.“

Taggert vzal ze stolu hvězdu a připnul si ji na svou černou vestu. „Děkuji vám, pane. Tolik vstřícnosti jsem od vás neočekával. Udělám vše proto, abych napravil svou vinu.“

„Já vím, Jime.“

Taggert se rozloučil a okamžitě se vydal na cestu. Pojízdné vězení nechal v Amarillu. Co si Taggert nesl v srdci, bylo nebezpečnější než jeho kolt. Byl to vražedný vztek, vztek na Steva Clarka, svého nevlastního bratra, který se protloukal světem jako zločinec.



Nejprve jsme zamířili na ranč Diamant. Od Mela Stronga jsme se dozvěděli, že lupiči znovu udeřili. Před dvěma dny ukořistili stádo o osmi stech kusech. Strong nás informoval o událostech předchozího dne. Nakonec nás jeden z kovbojů doprovodil na pastvinu, kterou bandité naposledy navštívili. Brzy jsme se rozjeli po stopě kradeného stáda. Sice už nepršelo, ale nebe bylo stále zatažené. Slunce se neukázalo. Vše působilo bezútěšně.

Stopa vedla na jih.

U Salt Fork Red River jsme v okrouhlém údolí narazili na stádo. Po banditech nikde ani památka. Projížděli jsme po obvodu údolí pod úpatím kopců, které ho obklopovaly. Našli jsme stopy koní vedoucí na sever.

„Pokud se jedná o ty samé bandity, kteří tu řádili před dvěma měsíci, potom změnili strategii," řekl Joe.

„Myslíš tím, že se vzdali starého útočiště na McClelan Creek?"

Joe přikývl.

Jeli jsme po stopě. Před námi se zvedaly pahorky, mezi nimiž rostly keře, které se po dešti zelenaly. Jeli jsme bok po boku. Kopyta koní dutě dusala, občas zacinkala udidla. Vtom spustila puška.

Joe sletěl z koně. Zvíře se po pár krocích zastavilo.

Okamžitě jsem seskočil z koně a v letu jsem od pouzdra vytrhl win-chestrovku. S kovovým cvaknutím uzávěru jsem nabil.

Na dalším pahorku třeskla puška. Kulka přilétla z jiného směru než ta první a hvízdla mi kolem hlavy. Zdálo se mi, že jsem na tváři ucítil žhavý závan.

S Tornádem ve vleku jsem uháněl do skrytu křovisek. Další výstřel, tentokrát od jihu. K zemi se sneslo několik listů.

Měl jsem proti sobě nejméně tři nepřátele, kteří byli rozmístění okolo údolí, kterým jsme s Joem chtěli projet.

Joe! Toto vědomí mnou projelo jako blesk. Kvapně jsem uvázal Tornáda ke keři a plížil jsem se zpět, dokud jsem neměl výhled na volné prostranství. Skrz spleť větví jsem viděl Joea ležet na zemi. Jeho kůň stál nad ním a nervózně střihal ušima.

Obhlížel jsem okolí. Pak jsem vykřikl: „Joe!"

Můj přítel se nehýbal. Sevřelo se mi hrdlo. Jeho klobouk odlétl několik kroků stranou a ležel dnem dolů. Joeův kůň se díval mým směrem.

Ohlédl jsem se na Tornáda. Jeho hlava čněla z keřů, v nichž stál. Bandité ho mohli snadno zabít. Ušetřili ale oba koně. To mi prozradilo, že se jim zvířata hodí a že jsou si naprosto jistí svou převahou. Byli přesvědčeni, že jim

neuniknu, proto nechali zvířata naživu. Jiný důvod pro to být nemohl.

Vsadil jsem vše na jednu kartu. Rozběhl jsem se k Joeovi a popadl jsem ho za košili, abych ho odtáhl do křoví. Zaduněly výstřely. Musel jsem se přitisknout k zemi. Kulky nade mnou svištěly nebo se zarývaly do země. Jedna mě škrábla na stehnu.

Převalil jsem se, vystřelil jsem bez míření, dostal jsem se opět na břicho a přitiskl jsem pažbu k rameni. Nad pahorkem na západě se vznášel obláček kouře. V ten okamžik začala práskat puška také na kopci na východ ode mě. Kulka se zaryla do země těsně vedle a mě pokropila sprška hlíny. Cítil jsem se, jako bych se banditům naservíroval na stříbrném podnose. Moje situace byla bezvýchodná.

Vtom jsem však uslyšel kolt. Jeho výstřel se ozval na severu. Jedna puška ztichla.

Neuměl jsem si z toho nic vyvodit. Kdo se vmísil do boje? Přilákal hluk přestřelky nějaké kovboje, kteří strážili stáda někde u Salt Fork?

Znovu zaduněl kolt. Hned nato práskla puška. Ovšem tato kulka nepatřila mně. Nastalo ticho, zlověstné tajemné ticho. Jako by i skály zadržely dech.

Plížil jsem se k Joeovi. Nikdo po mně už nestřílel, ale byl jsem napnutý do posledního nervu.

Joe žil. Kulka ho škrábla na hlavě a pouze ho zbavila vědomí. Z rány mu prýštila krev, tekla po tváři a kapala na zem. Spadl mi kámen ze srdce.

Kolem byl klid. Zdálo se, že bandité, kteří nám nastražili past, uprchli. Ptal jsem se sám sebe, kdo je zahnal…



Jimu Taggertovi se nepodařilo dohnat Waca s Madisonem. Chytil se stopy kradeného stáda a dostal se k údolí, kde se popásal dobytek. Tam také našel stopy vedoucí k severu.

Jednooký marshal je sledoval a asi po půl hodině uslyšel před sebou na severu výstřely. Jim Taggert pobídl koně k větší rychlosti…

Stále štěkaly pušky.

Nakonec bylo slyšet burácení výstřelů v bezprostřední blízkosti. Taggert zastavil a sesedl a rozběhl se vzhůru po svahu pahorku, na jehož vrcholku se pravidelně ozývala puška. Taggert využíval každého úkrytu, který se mu nabízel. Kus pod vrcholkem stál kůň. Hleděl na marshala a poděšeně frkal.

Pak Taggert uviděl muže, který střílel z winchestrovky z krytu za balvanem. V mírném větru se rozplýval kouř ze spáleného střelného prachu. Ten člověk byl k marshalovi otočen zády. Dole na planině padl osamělý výstřel. Jim Taggert tasil kolt. „Hej! Na koho to střílíš?“

Chlap doslova nadskočil. Uviděl hvězdu na Taggertově hrudi, zaklel a pokusil se na něj zamířit pušku.

Taggert se nerozmýšlel. Kolt v jeho pravici sebou škubl, výstřel temně zaduněl a bandita schytal kulku do ramene. Upustil pušku a klesl na skalisko, které mu předtím sloužilo za kryt. Se zbraní namířenou na banditu pak zdvihl odhozenou pušku a přerazil ji o skálu na dva díly. Pak banditovi sebral i o kolt, který zahodil dolů ze svahu. Zbraň zmizela v křoví.

Marshal vyhlédl od balvanu do údolí. Asi dvě stě yardů daleko stál plavý kůň, u nějž nehybně ležel na zemi muž. O pár kroků dál se k ležícímu po břiše plížil druhý muž. Ze skupiny keřů vyčnívala hlava dalšího koně.

Taggert pevně stiskl rty. Poznal Waca s Madisonem.

Vtom koutkem oka zahlédl, že postřelený bandita sahá

za okraj holínky. Taggert se trhnutím otočil. Banditova ruka vylétla vzhůru. Držel dýku a vrhl ji po marshalovi. Taggert uskočil. Dýka ho minula.

Vzápětí střílel. Bandita zařval. Kulka mu prolétla pravou paží. Křivil obličej bolestí.

Na protějším kopci třeskla winchestrovka. Taggert se kryl. Zřejmě ho uviděl kumpán bandity, který seděl na kameni a syčel bolestí. Kulka zasvištěla v těsné blízkosti, nebyla mu však nebezpečná.

Taggert běžel ze svahu, odvázal koně a jediným skokem byl v sedle. Muž, který na něj vystřelil, se nacházel na pahorku západně. Taggert pobízel koně do trysku. Když se přiblížil pod kopec, z nějž byl ostřelován, seskočil z koně a rozběhl se v krytu skalisek vzhůru.

Dolehl k němu vzdálený dusot kopyt. Taggert se zastavil a naslouchal. Zvuk kopyt se vzdaloval. Běžel dál. Nepadl žádný výstřel. Pak se marshal zastavil až na hřebeni.

Střelec, který se tu skrýval, už uprchl. Na zemi se mezi trsy tvrdé trávy lesklo několik prázdných nábojnic. Bylo vidět, že opodál stál banditův kůň.

Jim Taggert se obezřetně rozhlížel a naslouchal. Nehrozilo však žádné nebezpečí. Zbraně pro tuto chvíli umlkly. Vrátil se ke koni, nasedl a jel k místu, kde nechal zraněného banditu. Muž i kůň byli pryč. Otisky kopyt mířily mezi návrší.

Bandita nemohl být daleko.

Jim Taggert se pustil do pronásledování…



Vstal jsem, vypětím jsem rychle oddychoval a byl jsem připraven okamžitě padnout na zem, kdyby se někde okolo zablesklo.

Slyšel vzdálená kopyta. Jezdce jsem však neviděl.

Odepnul jsem od Joeova sedla láhev s vodou a sklonil jsem se nad svým parťákem. Obličej měl od krve. Víčka mu cukala. Vsunul jsem mu dlaň pod hlavu, poněkud jsem ji nadzdvihl a nalil jsem mu několik kapek mezi rty. Joe mechanicky polkl a otevřel oči. Nechápavě na mě hleděl. Uniklo mu zasténání.

„Co se stalo?“ zeptal se mdlým hlasem.

„Vjeli jsme do léčky,“ řekl jsem. „Vzali si nás na mušku tři chlapi. Škrábla tě kulka na hlavě. Pojedeme do Clarendonu, aby ses nechal ošetřit.“

„K tomu ranhojiči?“

„Ano. Už tě přece jednou zašíval.“ Rozhlédl jsem se. Náš tajemný pomocník o sobě nedával vědět. Joe se posadil. Zasupěl a chytil se za hlavu. Řekl jsem: „Někdo se náhle vmísil do boje a zahnal ty darebáky. Čert ví proč se ten hombre skrývá.“

Kulka vyryla nad Joeovým pravým uchem krvavou brázdu. Opatrně si zranění prohmatal. „Ti mizerní bastardi,“ zavrčel. „O palec vlevo a už bych se prohánět po nebi s anděly.“

Pomohl jsem mu na nohy. Lehce se kymácel. „Myslím, že mi praskne hlava,“ zabručel a opřel se o koně.

Přivedl jsem Tornáda a děkoval jsem nebesům, že ho bandité nezastřelili.

S obavami jsem sledoval Joea. Clarendon ležel asi sedm mil od nás. Odhadoval jsem, jestli vydrží cestu. Ovšem nakonec jsem si řekl, že můj přítel je dostatečně tvrdý chlap, aby to dokázal.

Vytáhl jsem z brašny obvazy, ošetřil jsem mu provizorně hlavu a pomohl jsem mu nasednout. Nakonec jsem mu podal stetson, který si pověsil na sedlovou hrušku. „Díky,“ řekl tiše. Oči se mu nezdravě leskly a v obličeji měl stopy bolesti.

Museli jsme cestou přebrodit Salt Fork Red River.

Ovšem řeka nebyla hluboká a koně nemuseli ani plavat. Joe seděl nachýlen dopředu. Byl bledý. Musel vynaložit veškeré sebeovládání, aby vydržel bolest, kterou mu působil každý krok jeho koně. Viděl jsem dobře, že bojuje sám se sebou, aby nekřičel bolestí.

Když jsme po půldruhé hodině dorazili do Clarendonu, byl už se silami u konce. Jeli jsme k Horáci Olsonovi. Znal jsem se s ním docela dobře. Působil v městečku jako holič, lékař a příležitostně dokonce trhal zuby. Když jsem před mnoha měsíci podobným způsobem dopravil zraněného Joea do Clarendonu, ošetřil ho celkem odborně, což jsem uznal i přes počáteční skepsi. Vzpomněl jsem si, jak mi pyšně předvedl křeslo, které bylo možné snadno přeměnit v lehátko.

Horace byl právě v provozovně. V křesle seděl muž s holicí pěnou na obličeji. Joe se o mě opíral, a když jsme vcházeli do místnosti, cinkl zvonek nade dveřmi. Horace, který břitvou seškraboval zákazníkovi strniště, ustal v práci a zahlaholil: „Jsem zvědav, Waco, kdy ke mně přijdete, aniž byste s sebou vlekl nějakého polomrtvého. Zatraceně, váš kolega vypadá docela zle."

„Má nepříjemnou ránu na hlavě," řekl jsem. „Potřebuje odborně ošetřit."

„Samozřejmě," prohlásil Olson. Otočil se na zákazníka a řekl: „Přijď za hodinu, Lancastere, dokončíme to. Jak vidíš, mám teď něco důležitějšího na práci než tě holit."

Odložil břitvu a podal muži ručník, kterým si otřel z tváře pěnu. Potom vstal z křesla s levou polovinou obličeje hladce oholenou a s pravou pokrytou několikadenním vousem. „Dokončím to doma, Horáci," zabručel nepříliš nadšeně. „Ovšem opovaž se říct si o peníze."

Kývl na nás a odešel. Pomohl jsem Joeovi do křesla.

Holič se dal do práce.

Posadil jsem se na židli u stěny a přihlížel jsem. Horace

Olson pracoval rychle a jistě. Odhodil obvaz, který jsem Joeovi přiložil a vyčistil mu ránu alkoholem. Pak mu hlavu čerstvě obvázal. Pak mi řekl: „Madison by neměl tři nebo čtyři dny vůbec lézt na koně. Měl by se vyvarovat každé námahy."

„Domluvím mu, aby zůstal ve městě," přikývl jsem.

„Já tu nebudu jen tak posedávat, když ty..."

Sebral jsem mu slovo. „Na tom trvám, parťáku. Sám jsi to slyšel. Tři dny klidu, to musíš dodržet."

Mezitím projeli kolem krámu dva jezdci. Viděl jsem je velkým předním oknem a nevěřil jsem svým očím. Jedním z nich byl Jim Taggert, náš kolega. Na druhém koni seděl muž, který se sotva držel v sedle. Hlava mu padala na prsa. Jeho vesta a košile i pravý rukáv byly nasáklé krví. Rozeznal jsem, že mu Taggert připoutal ruce k sedlové hrušce a vedl jeho koně na uzdě.

Taggert zastavil svého hnědáka před holičstvím u vázací tyče, kde už stál Tornádo a Joeův plavák. Druhý kůň se poslušně zastavil také. Vstal jsem a vyšel jsem na ulici. Jim Taggert už stál na zemi. Kývl na mě a nezdálo se, že by byl překvapen.

Rázem mi svitlo. „Ahoj, Jime," řekl jsem. „Byl jsi to ty, kdo nám pomohl u Salt Fork z bryndy?"

„Ano. Jak je na tom Joe?"

„Už je na nohou, ovšem bude muset pár dní odpočívat."

Taggert se ke mně otočil zády, odemkl pouta, která držela banditu u sedla a stáhl ho z koně. Musel ho podpírat, aby se ten muž nezhroutil. Taggert řekl: „To je jeden z těch darebáků, kteří vás vzali do křížové palby. Pokoušel se mi utéct, i když je zraněný. Ale bylo snadné ho znovu zajmout."

„Holič by ho měl hned ošetřit," řekl jsem.

Taggert si přehodil jeho paži přes ramena a vlekl přes pár schůdků a verandu do dveří, které jsem mu otevřel.

Vešli dovnitř přede mnou. „Máš tu další práci, Horáci," oznámil jsem.

Joe vstal. „Ahoj, Jime. Soudce tě poslal za námi?"

„Tak nějak," řekl Taggert a pomohl Olsonovi usadit raněného do křesla. Olson sklopil opěradlo. Bandita zasténal.

Taggert pronesl: „Jmenuje se James Benson. Patří ke zlodějům dobytka, kteří trápí tento kraj a jejichž vůdce se jmenuje Steve Clark. Jsou to ti samí chlapi, kteří před časem odehnali stáda z pozemků Diamantu."

Zpříma jsem na Jima pohlédl. Odvrátil však zrak. Nerozhodně se poškrábal na zátylku. Pak promluvil: „Nalil jsem soudci čistého vína. Steve Clark je můj nevlastní bratr. Mluvil jsem s ním před dvěma měsíci a on mi slíbil, že zmizí z Panhandle. Porušil ale slovo. Buchanan mi dal šanci napravit svou chybu, proto jsem tady."

Docela mě překvapil.

Také Joe neskrýval údiv. „Clark je tvůj bratr?" zeptal se.

Taggert přikývl. „Nechal jsem ho posledně běžet. Byla to chyba. Několik lidí ji zaplatilo životem."

Neměl jsem k tomu co říct. Bylo to tak. Kdyby byl Taggert důsledný, čtyři kovbojové z Diamantu by byli naživu. Omluva neexistovala. Nemohl jsem Taggertovi pomoct, musel se s tím vyrovnat sám.



Odešli jsme z lazebnictví a odvedli jsme koně do stáje. Stájník nás přivítal jak staré známé. Poprosil jsem ho, aby naše koně napojil a nakrmil a aby odstrojil Joeova plaváka.

„Chceš jet ještě dnes k Salt Fork?" zeptal se Joe.

Přikývl jsem. „Ano. Do tmy chybí ještě tři hodiny.

Zloději nesmějí mít příležitost táhnout se stádem dál.“

„Jedu s tebou,“ prohlásil Taggert. Otočil se na Joea. „Nebudeme zbytečně ztrácet čas.“

„Nemůžeš se dočkat, až se postavíš svému povedenému polobratrovi, co?“ poznamenal Joe.

„Že je to můj bratr, mi nezabrání klepnout ho pořádně přes prsty. Je to především bandita. V tomto případě nehraje příbuzenství roli.“

Vrátily se mi vzpomínky. Také můj bratr Robin se stal zločincem. Hledal jsem ho třináct let. Když jsem ho konečně našel, jezdil s bandou nejhorších darebáků. Byli to lupiči a vrazi. Bratr zemřel kulkou. Pohřbil jsem ho v Seminolu a pustil jsem se za jeho vrahem…

„Cítím se ve stavu jet s vámi,“ bručel Joe. „Takový škrábanec na hlavě mě nezničí.“

„Ne,“ odmítl jsem. „Zůstaneš ve městě, parťáku. My si s Jimem poradíme. Uznej to, Joe, nevydržíš ostré tempo.“

Šli jsme do saloonu něco pojíst. O hodinu později jsme s Taggertem vyjeli z města. Pustili jsme se na sever k Salt Fork Red River.

„V bandě je celkem osm mužů,“ vyprávěl Taggert. „Můj bratr tedy získal přírůstky, posledně jich bylo jen šest.“

„Takže jich zbývá sedm,“ poznamenal jsem. „Bensona jsi vyřídil. S těmi zraněními je na dva týdny mimo hru.“

Za hodinu jsme dorazili k řece.

Stádo bylo pryč. Bandité ho stačili odehnat. Stopa pokračovala na sever. Jeli jsme po ní a doufali jsme, že dostihneme stádo ještě za světla.

Jeli jsme mlčky, každý byl ponořen do svých myšlenek. Věděl jsem, jak moc v Jimu Taggertovi hlodá, že před dvěma měsíci nechal Clarka zmizet. Když jsem na něj ze strany pohlédl, viděl jsem jen uzavřený nepřístupný výraz, který prozradil, co se mu honí hlavou. Ano, dělal si výčitky za všechno, co se udalo od té nešťastné chyby.

„Jak reagoval Buchanan?“ zeptal jsem se.

„Rozuměl mi,“ odvětil Taggert. „Chtěl jsem vrátit hvězdu, ale on nepřijal. Řekl, že pouze služební odznak mě legitimuje zakročit proti bratrovi.“

„Měl pravdu,“ řekl jsem.

Taggert pokýval hlavou.

Dál jsme v hovoru nepokračovali.

Stále jsme se drželi na stopě dobytka. Bandité museli zvířata nemilosrdně pohánět. Slunce se již sklánělo k západu. Před námi ležel McClelan Creek. Zdupaný pás země mířil do vody a vycházel z ní na protějším břehu. Projeli jsme potokem. Slunce zapadlo a krajinu přikryl soumrak jak těžká deka.

Stopa vedla do kaňonu.

Zastavili jsme koně. Tuto nešírokou soutěsku by ubránil jediný střelec proti celé armádě. Museli jsme počítal s léčkou. Proti kulce ze zálohy se neubrání nikdo.

„Předpokládám, že stádo zůstalo hlouběji v kaňonu,“ řekl jsem a zahleděl jsem se vzhůru, na skalní stěnu, která lemovala kaňon od východu. „Měli bychom se pokusit dostat se tam nahoru.“

„S koňmi je to nemožné.“

„Koně necháme tady,“ doplnil jsem.

„Jak myslíš.“

Uvázali jsme koně v jakémsi skalním výklenku, vzali jsme si pušky a lasa a dali jsme se na výstup. Nebylo to snadné. Naštěstí to nebyla jednolitá skála a bylo na ní dost spár a výstupků, kde jsme nacházeli oporu pro ruce a nohy.

Konečně jsme byli nahoře a mohli jsme si oddechnout. Šero zhoustlo. Pokračovali jsme dál podél zlomu. Pod námi se vršily balvany a suť. I shora jsme dobře viděli tmavší pruh zdupané země.

Kaňon byl dlouhý a stále hlubší. Dole se již sbírala tma.

Nebe na západě však ještě žhnulo rudou barvou. Pak se soutěska rozšiřovala. Místy byla široká snad sto padesát yardů při hloubce dvě stě stop. V šeru jsme dole uviděli stádo. Stálo kolem napajedla, které bylo syceno pramenem vyvěrajícím někde u paty skalní stěny.

„Ideální místo kam ukrýt pár set kusů dobytka," poznamenal Taggert.

Stál jsem na samém kraji a hleděl jsem dolů. Uviděl jsem jezdce. Pak i dalšího. Zdálo se, že zbytek bandy v soutěsce není. „Stádo hlídají dva muži," zašeptal jsem. „Ostatní budou zřejmě na výpravě za dalším stádem."

„Už to tak bude," odvětil Jim Taggert. „Slezeme dolů a zaskočíme je."

Běželi jsme dál a když nás zezdola nemohl nikdo spatřit, pustili jsme se dolů. Pušky jsme si zastrčili zezadu za opasky, abychom měli volné ruce. Museli jsme si vzít na pomoc i laso. Místy byla sklaní stěna až deset yardů absolutně hladká. Lasa jsme uvázali za trs keřů rostoucí ve spáře v kameni. Museli jsme je tam potom nechat. Nakonec jsme se dostali dolů.

Na dně kaňonu již byla téměř tma. Plížili jsme se těsně kolem skály, dokud jsme neuviděli stádo. Většina zvířat již ležela a přežvykovala, zbytek stál u napajedla.

Zastavili jsme se za výčnělkem a čekali jsme, až bude naprostá tma. Dva jezdci už přestali objíždět stádo a usadili se na protější straně soutěsky.

Plížili jsme se k nim. Jejich koně měli svázané přední nohy a klidně se popásali. Okolo ležel dobytek. Stádo bylo klidné. Ti dva chlapi nasbírali dříví a rozdělali nevelký oheň. Po skalních stěnách šlehaly odlesky plamenů. Kolem jejich tábořiště se míhalo světlo a stíny.

Bandité nic netušili. Bavili se o něčem, ovšem slovům jsme nerozuměli.

Když jsme vstoupili s namířenými puškami do okruhu

světla, bandité ztuhli. Zvedli ruce. Vstali, jako by je někdo táhl na laně. „Nesahejte na ty kanóny," varoval je Taggert. „Podruhé s vámi nebudu mít trpělivost."

„Ty?" uniklo jednomu z chlapů.

„Kde je Steve?"

Chlapík nejisté přešlápl z nohy na nohu. „Je na cestě."

„Zřejmě shání se zbylými kumpány další stádo ranče Diamant, co?"

„Jo. K čertu, Taggerte, ještě poslední stádo, pak už by nás tu nikdo nikdy neviděl."

„Zabíjeli jste lidi kvůli dobytku, kamaráde. Čeká na vás šibenice. Všechno by dopadlo jinak, kdybyste zmizeli, jak jsem vás žádal. Ale ne! Museli jste vzít kradené stádo a zabít přitom dva kovboje. Před pár dny byli zabiti další muži. Odpráskli jste je kvůli tomuhle mizernému stádu. Držte ruce nahoře a otočte se. Ať vás nenapadne žádný podraz. Nebudeme se rozmýšlet napálit do vás kus olova."

„Až se Steve vrátí a..."

„Až se Steve vrátí, dopadne stejně jako vy. Jestli se budete cukat, pojede přímo do pekla. Už mě nezajímá, že je můj bratr. Je to jen jeho vina. Otočte se konečně, nebo vám pomůžu."

Chlapi poslechli. Jim Taggert přistoupil blíž a vytáhl jim kolty z pouzder. Zahodil zbraně za sebe. Pak jsme banditům spoutali ruce před tělem. Provaz jsme našli v jejich brašnách. Svázali jsme je tímto způsobem, protože museli později řídit koně.

„Odvezeš ty mizery do Clarendonu, Waco," rozhodl Taggert. „Já zůstanu tady a budu čekat na zbytek bandy."

Jeho tón nestrpěl odmluvy. Věděl jsem dobře, že ho pohání především touha napravit své pochybení a tuto šanci jsem mu nechtěl upírat. Takže jsem řekl: „Souhlasím, Jime. Vrátím se. Nesmíš ale zbytečně riskovat. Tvůj bratr ví, že mu hrozí provaz. Nebude mít

žádné zábrany.“

Sejmul jsem koním banditů provazy z nohou. Na jednoho z nich jsem nasedl, druhého jsem vzal za uzdu. „Kupředu, chlapi,“ pobídl jsem bandity. „Hoďte sebou.“

„Chceš nás do Clarendonu hnát pěšky?“ odsekl jeden z nich.

„Ne, až budeme u mého koně, smíte nasednout. A teď jdeme!“

Mávl jsem Taggertovi na rozloučenou.

Bandité se dali na cestu. Držel jsem si je před sebou. O nic se nepokusili.

Vyšli jsme ze soutěsky a brzy jsme byli u našich koní. Nasedl jsem na Tornáda a dovolil jsem banditům vylézt na jejich koně.



Bandité hnali stádo přibližně o pěti stech kusech do soutěsky. Zvířata se připojila k těm, která ležela kolem vody. Po cestě bylo stádo nervózní, avšak neklid brzy ustal. Pět banditů zamířilo k úpatí skalní stěny, kde plál malý oheň.

Sesedli.

„Kde je Jeff a Mark?“ zvolal Steve Clark a rozhlédl se.

Jim Taggert vyšel zpoza balvanu. Mířil puškou od boku. Ozval se jeho hlas: „Zatkli jsme je, Steve. Můj kolega je odváží do Clarendonu. Také tebe s tvou sebrankou tam odvedu a pak i do Amarilla.“

Taggert měl na své straně okamžik překvapení. Bandité však úlek překonali.

Steve Clark téměř vyprskl smíchy. „Vždyť jsi můj bratr, Jime, vydáš mě snad katovi?“

„Naše příbuzenství už nehraje roli. Jsi vrah a zákon zná na vraždu jen jednu odpověď – provaz.“

Ruce banditů sjely k revolverům.

„Nedotýkat se zbraní!“ křikl Taggert.

„Zmizni, Jime,“ štěkl Clark. „Je nás pět. Jednoho z nás snad zabiješ, možná dokonce dva. Ostatní z tebe ale udělají řešeto.“

„Zahoďte opasky!“ ozvalo se od Taggerta. „Kdo sáhne po zbrani, zemře. Nežertuji, bratře.“

„Jsi pitomec, Jime.“

„Je možná šílené, co teď dělám,“ odvětil marshal ledovým hlasem, „ale já to považuji za správné. Chlapi jako vy nepatří do lidské společnosti. Jste jako vředy na tváři naší země.“

Jeden z banditů se cítil být nepozorován a tasil. Hlaveň koltu vylétla do vodorovné polohy, palcem natáhl kohoutek. Taggertova winchestrovka spustila. Lupič se sklátil k zemi jako zasažený bleskem. Taggert dobil a uskočil za výběžek, za nímž předtím čekal.

Steve Clark a jeho lidé rovněž tasili. Kolty štěkaly jak smečka divokých psů. Kulky vyvrtávaly do skály díry. Sražené projektily pronikavě kvílely.

„Na koně!“ křikl Clark. Ještě jednou vystřelil, aby donutil Taggerta zůstat v krytu.

Bandité naskákali do sedel a nasadili koním ostruhy. Zvířata se vzepjala. Revolvery práskaly. Výstřely se mísily s duněním kopyt a tento hluk se odrážel v soutěsce od stěny ke stěně v hlasité ozvěně.

Jim Taggert vyskočil z úkrytu. Čtyři prchající bandité se hnali podél skalní stěny. Marshal je viděl jako tmavší stíny. Zvedl pušku. Vtom se na zemi zablesklo. Chlap, kterého marshal zasáhl, zmobilizoval síly a stiskl spoušť. Ovšem ve chvíli, kdy vystřelil, mu svaly vypověděly poslušnost. Ruka mu klesla a kulka se zavrtala do země.

Taggert reflexivně vypálil dřív, než dozněl předchozí výstřel.

Bandita se prohnul a pak nadobro ztuhl.

Prchající zloději se ztratili ve tmě. Již jen dusot kopyt prozrazoval, že tu před okamžikem byli. Taggert se rozběhl. Přestřelka poplašila dobytek, který byl nyní na nohou. Mezi skalami se odrážel hluk, který stádo působilo. Stádo marshalovi připomínalo sud střelného prachu, kterému chybí již jen jiskra. V úzkém kaňonu by skot zadupal do země cokoliv, co by mu stálo v cestě…

Kopyta se rychle vzdalovala. Taggert byl rychlý, ale neměl šanci. Když se dostal ke koni, bandity již nebylo ani slyšet.

Vrátil se do soutěsky. Oheň dohořel. Stádo se již uklidňovalo. Marshal seskočil z koně u nehybné postavy ležící kus od ohniště. Bandita byl mrtvý. Jeho kůň stál vedle. Taggert přehodil tělo přes sedlo, nasedl na svého hnědáka a uchopil uzdu banditova koně. Pomalu se rozjel…



Jel jsem se zatčenými dál. Obklopovala nás temnota. Měsíc se často schovával za mraky. Po zemi pluly stíny oblaků. Do Clarendonu to bylo jen několik mil. Měl jsem se na pozoru. Když jeden z banditů zastavil, přitáhl jsem Tornádoví uzdu. „Co je?“

„Mrtví mi ruce, protože mi kvůli těm poutům neobíhá krev. Už je ani necítím. Musíš mi uvolnit pouta.“

„Do Clarendonu to vydržíš,“ zabručel jsem. „Jeď dál.“

„Pokud vím, tam marshalové nesmí zatčené mučit. Že necítím ruce, to je mučení. Budu si na tebe stěžovat.“

„To můžeš, ale teď jeď. Ve městě ti pouta sundám.“

„Jsi mizera!“ Bandita prudce pobídl koně. Vyřítil se na mě a chtěl zřejmě srazit Tornáda. Stáhl jsem strakáče za pravou rukou a nasadil mu ostruhy. Tornádo uskočil

stranou. Banditův kůň proběhl těsně kolem mě. Chlap se po mě natáhl spoutanýma rukama a chytil mě za košili. Vypadl ze sedla, ale jelikož se držel pevně, zůstal na mně viset celou vahou.

V tom okamžiku pobídl i druhý bandita svého koně. Podařilo se mu vrazit do Tornáda. Strakáčovi poklesly přední nohy. Vylétl jsem ze sedla a tvrdě jsem udeřil o zem. Bandita, který se držel mého oděvu, skončil vedle mě. Druhý seskočil z koně a vrhl se na mě. Spoutanýma rukama mi sevřel hrdlo a přitlačil.

Přitáhl jsem k sobě nohu, podařilo se mi dostat koleno mezi sebe a banditu a vší silou jsem zabral. Rdousící stisk na mém krku povolil. Bandita zařval.

Dostal jsem se na nohy, ale inkasoval jsem úder ze strany do hlavy, který mě zase povalil. Ten chlap, který společně se mnou sletěl z koně, mezitím vstal a udeřil mě sepjatýma rukama do spánku. Před očima mi zajiskřilo. Na okamžik jsem byl zmatený. Reagoval jsem instinktivně, odvalil jsem se stranou. Bandita doskočil na místo, kde jsem před okamžikem ležel. Kdyby mě zasáhl, rozdrtil by mi nejspíš hrudník.

Vykopl jsem pravou nohou a trefil jsem jednoho z těch chlapů. Podrazil jsem mu nohy a on dopadl na záda. Hlasitě zasupěl, zřejmě si vyrazil dech.

Vstal jsem. Před očima se mi zase rozjasnilo. Moje pravice sjela k remingtonu a – hmátla do prázdna.

Zbraň mi při pádu z koně vyklouzla a ležela někde v trávě.

Bandita, kterého jsem srazil k zemi, lapal po dechu.

Druhý mezitím vstal. Stál ve střehu dva kroky přede mnou. Spoutané ruce zaťal v pěsti. Blížil jsem se obezřetně k němu. Ustupoval. Koutkem oka jsem zahlédl, že se Tornádo už postavil. Rozčileně švihal ohonem.

Za mnou kašlal bandita. Bylo to jako záchvat, který byl

zapříčiněn prudkým pádem na záda, který mu vyrazil dech.

„Nech mě," vyjekl bandita přede mnou. „Přestaň marshale..."

„Ke koni a nasedej!" okřikl jsem ho. „Jestli se ještě jednou o cokoliv pokusíte, poběžíte zbytek cesty za mnou na lase."

Bandita nasedl.

Ten druhý opět popadl dech.

„Pro tebe to platí taky," zavrčel jsem. „Nasedej!"

Našel jsem v trávě svůj revolver a zastrčil ho do pouzdra. Pak jsem vylezl na koně.

Bandité zkrotli. Dopravil jsem je do Clarendonu. V nájemní stáji jsem je připnul ocelovými pouty k železné tyči v prázdném boxu. Neměli šanci uprchnout.

Město již spalo. Také v saloonu bylo zavřeno. Jel jsem nazpět. Na půli cesty jsem narazil na Taggerta. Vedl za sebou koně. Zastavili jsme se a Taggert mi oznámil:

„Můj bratr a jeho kumpáni přihnali do kaňonu další stádo. Strhla se přestřelka a jednoho z nich jsem zabil. Steve a tři další mi bohužel zmizeli."

Nijak jsem to nekomentoval.

Jim Taggert naléhavým hlasem vyrazil: „Je to pravda, Waco. Tady ten tasil revolver, musel jsem ho střelit. Pak jsem zapadl do zákrytu, protože ostatní začali střílet. Nemohl jsem je zastavit."

Přikývl jsem. „Já ti věřím, Jime. Pojeďme do Clarendonu. Ráno se pokusíme najít jejich stopu. Když jsou už jen čtyři, předpokládám, že odsud zmizí. Budeme je sledovat, nesmí ujít spravedlnosti."

„Zaslouží provaz," dodal Taggert.

Přespali jsme ve stáji. Ráno jsme požádali stájníka, aby dal vědět coronerovi. Pak jsme se vydali do hotelu. Vzbudil jsem Joea. Řekl jsem:

„V nájemní stáji jsou dva spoutaní bandité. Až budeš při síle, odvez je do Amarilla, parťáku. Jim a já budeme pronásledovat zbytek bandy. V noci se jim podařilo uprchnout. Předpokládáme, že hodlají zmizet z Panhandle."

„Docela rád bych jel s vámi," zamumlal Joe.

„Ještě nejsi v pořádku," odvětil jsem. „Navíc někdo musí dopravit ty dva zatčené k soudu."

„A co s Bensonem?" zeptal se Joe.

„Ten ještě není schopen transportu," odpověděl jsem. „Přijedeme pro něj, až se trochu zotaví."

Joe tedy souhlasil.

Šli jsme na snídani do saloonu. Potom jsme s Taggertem vyrazili. Když jsme vyjeli z města a já jsem se ještě jednou otočil, uviděl jsem na kraji ulice stát Joea. Měl na hlavě bílý obvaz. Mával na nás. Mávl jsem mu na pozdrav, pak jsme přejeli mírný kopeček a ztratili jsme město z dohledu.

Jeli jsme ke kaňonu, kde stálo kradené stádo. O něco později jsme narazili na stopu banditů. Vedla na jih. Tráva pošlapaná kopyty koní se dosud nesrovnala…



Cole Hebard, předák ranče Green Belt, byl informován o tom, že marshalové dopravili do Clarendonu dva bandity. „Ti darebáci patří nám," vykřikl a pak shromáždil oddíl mužů.

Dohromady se jich do Clarendonu vydalo osm. Byl mezi nimi i John Hollow a Jack Parker, kteří se s bandity už jednou utkali.

V srdcích jim hlodala pomsta a nemysleli na nic než na krvavou odplatu. Spravedlivý vztek jim nedovoloval jinou možnost než nemilosrdnou pomstu.

Joe ležel oblečen na lůžku v hotelu a odpočíval, jak mu doporučil Olson. Cítil se skutečně mizerně. Přemáhala ho ztráta krve a bolest. Wacovi s Taggertem však nechtěl nechat nic znát. Ovšem když byl o samotě, nemusel si nic nalhávat. Odnesl si při pádu z koně otřes mozku. Vzmáhala se v něm nevolnost. Když se pohnul, musel zápasit s nepříjemným pocitem, jako by se s ním všechno točilo. Byl si plně vědom, že v akci by neměl ani poloviční hodnotu.

Když na ulici uslyšel kopyta v trysku, vstal z postele. Na chvíli zavřel oči, aby uklidnil nevolnost. Přistoupil k oknu. Na hlavní ulici projížděl oddíl jezdců. Joe poznal Cole Hebarta a chopila sé ho temná předtucha. Bylo mu jasné, že příjezd předáka a hordy kovbojů nevěstí nic dobrého.

Marshal zatnul zuby, odešel od okna a vzal winchestrovku ležící na stole. Rázně ji nabil. Pak si přes obvaz na hlavě nasadil stetson a odešel z pokoje. Sešel po schodech, prošel halou a stál na ulici. Svíral pušku oběma rukama. Proklínal svou slabost, ale donutil se k ráznému kroku. Sešel z verandy a vykročil ulicí.

Hebart a jeho muži sesedli před saloonem. Uvázali koně k trámku a vešli do výčepu.

Joe přešel ulici. Písek mu vrzal pod podrážkami. Ruce mu doslova přirostly k pušce. Jeho boty pokrýval prach. Několik kolemjdoucích se zastavilo a zvědavě ho sledovalo.

Pak vstoupil do saloonu.

Muži z Green Belt stáli v hloučku u nálevního pultu. Navzájem se překřikovali. Za Joem se prudce zhouply vstupní dveře. Zastavil se dva kroky od lítaček. Muži si ho všimli. Zatímco jim barman naléval whisky, otočili se k

marshalovi.

„Nevypadáte dobře, Madisone," řekl Hebard místo pozdravu.

„Zdání klame," opáčil Joe, ačkoliv si byl vědom lži. „Proč jste sem přijeli?"

„Musíme vám skládat účty, marshale?"

„Odpovězte mi na otázku, Hebarde."

„No, doneslo se ke mně, že váš kolega Waco přivezl do města dva z těch zlodějů. Ty svině zabily moje lidi. Přijeli jsme, abychom je spravedlivě potrestali."

„To jsem si myslel," řekl Joe. „Ale z toho nic nebude. Dopravím je do Amarilla, kde je čeká obžaloba. Vraťte se se svými lidmi na ranč, Hebarde. Žádný soudce Lynch se tu konat nebude."

„Chcete nám zabránit?" zeptal se předák a jeho hlas zněl, že by mohl krájet ocel.

„Ano," odvětil Joe stejně tvrdě a nesmlouvavě. Namířil pušku na Hebarda. „Okamžitě všichni opustíte město. Bandité patří zákonu."

„Nehrajte si na siláka, Madisone. Vždyť vidím, jak vás to zranění oslabilo. Když na vás fouknu, sesypete se na podlahu. K čertu, co máte z toho, že chráníte ty dva šmejdy?"

„Varuji vás, Hebarde. Jdu teď do nájemní stáje. Jestli se tam někdo z vás ukáže, nebudu váhat použít zbraň. K tomu mě legitimuje moje povolání. Dobře se rozmyslete."

Joe pozadu vyšel ze saloonu. Zády rozrazil křídla dveří. Když stál na verandě, ukročil, aby mezi sebe a kovboje dostal zeď budovy.

V saloonu začalo být rušno. Muži se překřikovali. Joe si nedělal iluze. Proti osmi mužům by nic nezmohl. Občané města by se ho nezastali, jelikož existovali jen ve stínu ranče Green Belt. Slyšel dupání podpatků na prkenné podlaze saloonu. Hebard se svou skupinou neztrácel čas...

Joe vykročil. Spěchal ke stáji, která se nacházela na konci jedné z uliček, které se rozbíhaly z hlavní ulice. U plotu, za nímž se nacházel dvůr nájemní stáje, vedla pěšina paralelně k zadní straně domů.

V Madisonově lebce jako by bušila malá kladívka. Každý krok mu byl utrpením. Pak byl u cíle. Vešel do stájí. Řekl stájníkovi: „Osedlejte mého koně a dva další, pospěšte si prosím." Vešel do boxu, kde seděli bandité, sáhl do kapsy u vesty a vytáhl klíček. Otevřel náramky, které byly kolem železné tyče, a spoutal chlapům ruce před břichem.

„Co se děje?" zeptal se jeden z nich jménem Mark Wheeler.

„Cole Hebard přijel do Clarendonu se skupinou tvrdých hochů, aby vás vlastnoručně pověsil," odvětil Joe. „Můžou tu být každou chvíli. Takže se ani nepokoušejte mi utéct."

Bandité zbledli.

Joe přistoupil k bráně a zůstal stát ve skrytu jednoho křídla. Doléhal k němu povyk působený kovboji z Green Beltu a několika obyvateli města, kteří se k nim přidali. Joea se zmocnil neklid. Ohlédl se přes rameno. Stájník nebyl hotov ani s prvním koněm. „Nešlo by to rychleji?" křikl Joe.

Vtom už skupina lidí vešla do dvora.

Joe jim vypálil výstražný výstřel nad jejich hlavy. Lidé se zastavili.

Joe vyšel ze stáje s puškou namířenou na Hebarda. „Příští kulka platí vám, Hebarde," pronesl marshal ledovým hlasem. „Zmizte i se svou družinou. Jak jsem řekl – nikdo tady nebude nikoho věšet."

Předák beze strachu vykročil. „Tak střílejte, Madisone. Snad mě zraníte nebo zabijete, ale moji muži vás roztrhají na kusy. Nakonec budou ti šmejdi viset tak jako tak. Ustupte nám z cesty, marshale, jinak za nic neručím."

Joe stiskl spoušť.

Kulka smýkla Hebardem kolem jeho osy. Vykřikl a levou rukou si sevřel pravé rameno, kam se mu zaryl kus olova. Stál tam v předklonu, těžce oddychoval a bolest mu vháněla slzy do očí.

Zástup se chtěl rozběhnout vpřed. Joe vypálil další kulku před muže v čele skupiny. Do vzduchu vytryskla sprška hlíny. „Říkám to naposled!“ vykřikl Joe. „Táhněte odsud. Vezměte Hebarda a dejte ho ošetřit. Jestli někdo z vás udělá krok mým směrem, koupí kulku mezi oči.“

Skupina projevila nerozhodnost. Jeden z kovbojů přistoupil ke svému předákovi a podepřel ho. „Pojďme k doktorovi, Cole. Jinak ztratíš moc krve. Ty dva darebáky si podáme později.“

„My se vrátíme,“ zasyčel Hebard zle. „Nebudeme se na nic ohlížet. Vezmeme si ty darebáky i přes vaši mrtvolu.“

„To bych si na vašem místě rozmyslel,“ odvětil Joe. „Možná přijdete k závěru, že si tím kopete vlastní hrob, i kdyby se vám podařilo sebrat mi moje vězně. Má to vůbec cenu? Přemýšlejte o tom.“

„Budu o tom přemýšlet,“ zavrčel Hebard. „Dojdu k závěru, že chci vidět dvě rakve a sice rakve těch mizerů, co zavraždili půl tuctu našich kamarádů.“

„Vy jste zřejmě nepoučitelný,“ řekl Joe a hned dodal: „Ať vás ani nenapadne mstít se na zraněném Bensonovi. Pokud to uděláte, zaplatíte za to.“

Cole Hebard si vztekle odplivl do prachu a odvrátil se.

Kovboj ho odváděl. Zástup chtivý lynče se rozcházel. Kovbojové z Green Belt se vrátili do saloonu. Pár místních se k nim přidalo.

Joe si oddechl. Pro tuto chvíli měl situaci pod kontrolou. Nedělal si však falešné naděje. Hebard jistě dodrží své slovo a podnikne další pokus.

Když za sebou zaslechl kroky, otočil se. Vtom ho cosi

zasáhlo do hlavy. V mozku mu explodovala bolest. Před očima se mu zatmělo. Zhroutil se na stěnu vedle vrat. Vzápětí inkasoval druhý úder. Mdloba se přes něj převalila jak šedá záplava. Vědomí ho opustilo. Zdálo se mu, že padá do černé propasti. Náraz o zem již necítil.

Stájník zůstal vedle koně a šokované zíral na banditu, který Madisona srazil k zemi. Zločinec se sklonil nad marshalem a vzal mu z kapsy klíček od pout. Vzápětí byli oba bandité volní. Wheeler si vzal Joeovu pušku a druhý bandita jménem Jeff Randall se chopil koltu.

Stájník nebyl schopen pohybu. Teprve když ho Wheeler dloubl puškou do žeber a poručil mu přichystat i druhého koně, přišel k sobě.

Bandité odtáhli Madisona do prázdného stání a připoutali ho za pravou ruku ke žlabu. Joe byl v bezvědomí. Původní rána na hlavě se opět otevřela a obvaz byl nasáklý krví.

Pak stáli v chodbě dva osedlaní koně. Jeff Randall udeřil stájníka koltem do hlavy. Chlapík klesl k zemi. Svázali mu ruce a zatáhli ho do boxu, kde ležel marshal.

Vyhoupli se na koně a vyrazili ze stáje. Prolétli dvorem a zabočili v uličce doleva. Nemilosrdně pobízeli koně ostruhami…

O čtvrt hodiny později přišel stájník k vědomí. Rozběhl se směrem k hlavní ulici a volal o pomoc. Během pěti minut bylo banditům na stopě mužstvo z Green Belt.

Cole Hebard, který byl právě u doktora, zaskuhral: „Aby vzal toho Madisona čert. Kdyby se nám nepostavil do cesty, už by se ti šmejdi dávno houpali na laně. Ale teď… Máme alespoň toho Bensona, je tady u vás, doktore.“

„Jen přes mou mrtvolu, Hebarde,“ odsekl doktor odhodlaně. „Marshalové mi ho svěřili a on zůstane tady, dokud ho nevyzvedne někdo od okresního soudu.“

Předák chtěl něco říct, ale zlostí mu selhal hlas. Párkrát

polkl a pak ze sebe vypravil: „Díky Madisonovi jsou ti bandité zase na svobodě.“ Jeho hlas se zlostí a nenávistí změnil na nepříjemný chrapot. „Ale moji chlapi je poženou jak prašivé psy. Nakonec ti hrdlořezové po zásluze tvrdě zaplatí.“

Znělo to jak zlověstné amen.



Pozdě odpoledne jsme s Taggertem dorazili k Mulberry Creek. Na této říčce ležel ranč Horseshoe, který patří Jane Carsonové, což byla moje přítelkyně. Bohužel jsem ji nevídal příliš často. Moje povolání mi bránilo navštěvovat ji pravidelněji. Chtěl jsem tedy využít příležitosti a podívat se za ní.

Jeli jsme podél řeky. Když se začalo smrákat, uviděli jsme před sebou ranč. O chvíli později jsme stáli na jeho dvoře. Za kopyty našich koní vlály čirým večerním vzduchem sloupce prachu. Lionel Hastings, Janin otec právě plnil žlaby vodou. Ze stáje vyšel Dooley, jeden z kovbojů. Na ranči chovali koně. Z jejich chovu pocházel můj Tornádo.

Lionel ustal v práci a hleděl nám naproti. Pak přišel blíž. Pozdravili jsme. Veterán zvolal: „Už bylo načase přijet, Waco! Jane mi doslova uvadá před očima.“

„Copak ti napovídala?“ zeptal jsem se s úsměvem.

„Vůbec nic, ale nejsem přece slepý“

Jane a Lonny, její šestiletý synek, se objevili ve dveřích obytného stavení. Když mě Lonny spatřil, rozběhl se ke mně. Seskočil jsem z koně, zdvihl jsem ho a párkrát jsem ho vyhodil do vzduchu. „Ahoj, mladíku,“ řekl jsem. „Doufám, že jsi celý čas dával na maminku pozor?“

„Jistě,“ prohlásil chlapec. „Ani jsem se od mamky nehnul.“

„Tak to je v pořádku," řekl jsem a postavil jsem ho na zem. Otočil jsem se k Jane. Vyšla do dvora. Oči jí zářily. Vzal jsem ji do náruče a políbili jsme se. Drželi jsme se, jako bychom se nechtěli už nikdy pustit.

Nakonec jsem se jemně odtáhl z jejího objetí. Uchopil jsem ji za paže, abych si ji mohl prohlédnout a řekl jsem: „Jsem rád, že jsem zase jednou s tebou. Jak se ti daří?"

„Když jsi přijel, tak skvěle," odvětila Jane s úsměvem. „A jinak... jde to." Pokrčila rameny a podívala se na Jima. „Ahoj, Jime. Odkdy jezdíš s Billem?"

Jednooký Jim Taggert nadzdvihl klobouk. „Dobrý den, Jane. Waco, Joe a já jsme měli práci v Gray County. Joe byl zraněn a musel zůstat v Clarendonu. Waco a já jsme na stopě zlodějů dobytka a vrahů."

Přes její obličej přelétl stín. „Takže se nemůžeš zdržet, Bille?"

„Je mi líto," řekl jsem. „Ale až bude tento případ vyřízen, poprosím soudce o pár dní volna. Pak přijedu..."

„Neslibuj nic o čem nevíš jestli můžeš dodržet," pokárala mě Jane. „Je krásné, že jsi tady. Zůstanete alespoň přes noc?"

Ohlédl jsem se tázavě na Taggerta. Jednooký se na mě zazubil téměř zlomyslně a přikývl. „Pro mě za mě," prohlásil a sesedl.

Přišel k nám Dooley.

Ve dveřích ubytovny kovbojů se zjevil další muž. Mávli jsme na sebe.

„Postarám se o vaše koně," řekl Dooley a dvojznačně na mě mrkl.

Přikývl jsem. Šli jsme do domu. „Jdete přesně k večeři," poznamenala Jane.

„Přesně tak," dodal Old Lionel. „Po jídle si dáme kapku něčeho ostřejšího. Jane mi z města přivezla láhev výborného bourbonu. Dnes je konečně příležitost proč ji

otevřít.“

Byl to příjemný večer. Snědli jsme libové steaky a pak jsme popíjeli bourbon. Skutečně to bylo prvotřídní pití. Lionel a Taggert zanedlouho odešli spát. Lonny byl v posteli už dávno. Zůstali jsme s Jane o samotě. Konečně…



Stopa banditů se odklonila k jihozápadu. Sledovali jsme ji s Jimem po tři dny a pak se před námi vynořilo Plainview. Bylo poledne. Plainview bylo malé městečko na Running Water Creek mezi Amarillem a Lubbockem.

Nebyl jsem tu poprvé.

Zamířili jsme k veřejné stáji. Ve dvoře, kde stály nějaké povozy, jsme sesedli a vedli jsme koně do stájí. Udupanou střední chodbou nám kráčel vstříc pacholek. Cosi žvýkal. Pak vyplivl do prázdného stání hnědou tekutinu ze žvýkacího tabáku a řekl: „Vsadím měsíční plat proti staré košili, že jste tu kvůli těm čtyřem pobudům, kteří sem přijeli včera večer. Už zdálky bylo vidět, že to jsou psanci.“

„Jsou ještě ve městě?“ zeptal jsem se.

„Ne.“ Stájník potřásl hlavou. „Odjeli ještě v noci. Měli celkem naspěch. Ano, něco snědli a vypili v saloonu, na dvě hodiny se tady ve stáji natáhli na slámu a pak zmizeli.“

„Nebavili se o tom, kam mají namířeno?“ zajímal se Taggert.

„Ne, ale z Plainview odjeli zřejmě na jih. Tím směrem leží Lubbock. Myslím, že mířili právě tam.“

„Kdy přesně odsud odjeli?“ zeptal jsem se.

„Asi kolem půlnoci.“

Pohlédl jsem na Taggerta. „Takže mají asi dvanáct hodin náskok. To je hodně.“

„Možná se zdrží déle v Lubbocku,“ mínil Taggert.

„Někdy musí odpočívat a jejich koně také.“

„Necháme se překvapit,“ řekl jsem. Otočil jsem se na stájníka. „Nakrmte naše koně, za hodinu pojedeme dál.“

Vzali jsme pušky a odešli jsme ze stáje. V saloonu jsme poobědvali. „Kde jsi vlastně vyrůstal?“ zeptal jsem se Taggerta.

„Kousek od Alamogordo v Novém Mexiku. Moji rodiče byli farmáři.“

„Proč se nestal farmář i z tebe?“

„Můj otčím si naložil příliš velký náklad,“ řekl Jim a netečně hleděl z okna. „Nemohl splácet hypotéku, takže mu zabavili pozemky. Bylo mi tehdy šestnáct. Odcházeli jsme jako žebráci. Pokusili jsme se usadit v Las Cruces. Když otčím nesehnal práci, začal pít. Za lok whisky by se upsal ďáblovi. Odešel jsem pak z domu. Když jsem se za pár let vrátil, byla matka už po smrti, nevlastní otec lovil pěticenty z plivátek v saloonu, Stevovi bylo patnáct a živil se nádeničinou.“

„Takže jsi zase odjel, že?“

„Ano. V Las Cruces mě nic nedrželo. Matka se kvůli jeho pití utrápila.“

„Proč ses nepostaral o bratra?“

„Nechtěl. Poslal mě k čertu. Prý se beze mě obešli pět let a teď mě taky nepotřebují.“ Jim Taggert si povzdechl. „Neměl jsem je tehdy opouštět, Waco. Snad by se pak ze Steva nestal bandita. Snad je to moje vina, že tak hluboko klesl.“

„Kolik je tvému bratrovi teď?“

„Šestadvacet.“

„Takže je dost starý, aby uměl rozhodnout o vlastním osudu. Nemáš si co vyčítat, Jime.“

„Ty jsi měl taky mladšího bratra,“ řekl Taggert. „Bylo to s tebou podobné jako se mnou. Když jsi ho po letech našel, musel ses dozvědět, že je z něj zločinec.“

„Také jsem za to nemohl. Robin měl osud ve svých rukou. Nakonec se postavil proti svým kumpánům, aby mě ochránil. Našel jsem ho a vzápětí jsem ho zase ztratil."

„Máš pravdu, Waco. Steve Clark se měl sám rozhodnout, kam ho cesta povede. Ale že to musím být zrovna já, jeho bratr, kdo ho zastaví, to je výsměch osudu. Přál bych si, abych ho nepotkal."

„Snad to tak mělo být," zabručel jsem.

Náš rozhovor ustal. Taggertův výraz zůstával ponurý a neproniknutelný. O hodinu později jsme pokračovali v cestě.

Za dva dny jsme byli v Lubbocku.

Toto město bylo větší než Amarillo. Byl tu šerif, který měl celou rotu pomocníků. Jeho úřadovna se nacházela na radnici. Jeho jméno znělo Matt Coleman. Znal jsem ho z dřívějška. Seznámil jsem se s ním, když jsem mu kdysi předal banditu Kena Bacona. Vzpomínal jsem si, že je to rázný muž.

Šli jsme s Taggertem nejprve za ním. Coleman byl velký šedovlasý muž. Pod nosem měl obrovský knír, jehož konce sahaly téměř k bradě. Bez nadšení si nás měřil a já jsem se ptal sám sebe, jestli mu něco nepřelétlo přes nos. Zeptal jsem se, jestli si nevšiml čtyř cizinců, kteří možná přijeli do Lubbocku během posledních dvanácti hodin.

Coleman seděl za psacím stolem. Neukázal ani stopu emocí, jen se opřel o opěradlo a zkřížil ruce na hrudi. „Dobrý muži," začal, „toto město má osm set obyvatel a neustále sem přijíždí cizinci na koních nebo dostavníkem. Kdybych si chtěl prohlédnout každého z nich, nedělal bych nic jiného."

„Jde o Steva Clarka a jeho tři komplice," řekl jsem. „Zavraždili v Gray County několik kovbojů. Nakonec by na něj měl být vystaven zatykač, protože už před dvěma měsíci řádil na území kolem McClelan Creek."

Coleman vytáhl jednu ze zásuvek svého stolu a hodil na stůl svazek letáků. Bylo mi naprosto jasné, že by byl nejraději, kdybychom ho nechali na pokoji. Takto jsem si ho skutečně nepamatoval. Nakvašeně se začal probírat papíry. Pak jeden z nich vytáhl a zdvihl ho. „Clark má cenu pěti set dolarů. Živý nebo mrtvý."

Podal mi leták. Clarkova podobizna na něm nebyla. Jim Taggert, který mi nahlédl přes rameno, pronesl: „Popis sedí." Pohlédl na šerifa. „Kdyby přijel do Lubbocku, musel by být nápadný vám nebo vašim zástupcům."

„Vždyť jsem vám řekl, že..."

Mávl jsem rukou a šerif nedomluvil. „Vyptáme se ve městě," řekl jsem rázně. „Smím si ten leták nechat?"

„Dělejte si co chcete," odsekl šerif. „Jestli se o nich něco dozvíte, chci, abyste mě informovali. V tomto městě jsem zákon já a vy smíte pracovat jen s mým vědomím. Doufám, že to víte."

„Jistě," odvětil jsem, složil jsem list papíru a zastrčil ho do kapsy. „Mý víme co se sluší."

Bylo tomu tak. Jako státní zaměstnanci jsme byli ve městě podřízeni místnímu šerifovi. Bez jeho svolení jsme nesměli nic podnikat. Měl dokonce pravomoc nás uvěznit, kdybychom porušili předpisy.

Jim Taggert a já jsme šerifa opustili. Koně nás čekali u břevna. Vzali jsme je za uzdy a vedli jsme je ulicí. Na chodnících byli muži, ženy i děti. Míjely nás vozy a jezdci. Bylo tu dost velkých budov. Další domy byly rozestavěné. Lubbock bylo město s budoucností, to jsem vnímal docela zřetelně. Až sem dorazí železnice, bude Lubbock spolu s Amarillem patřit k centrům severozápadního Texasu.

Byly tu tři veřejné stáje. Do jedné z nich jsme dovedli koně. Vyptávali jsme se na zločinné kvarteto, kterému jsme byli na stopě. Stájník nám nemohl pomoci. Nechali jsme koně v jeho péči a vydali jsme se do další stáje. Tady

nám pacholek potvrdil, že Steve Clark a jeho banda u něj nechali koně.

„Dva z nich ráno jeli dál, řekl stájník. „Podle popisu byl jeden z nich Steve Clark. Koně zbylých dvou jsou ještě tady.“

Ukázal nám ta zvířata. Měli značky, které jsme nikdy neviděli.

„Nevíte náhodou, kde by ti chlapi mohli být?“ zeptal jsem se.

„Když včera dorazili, ptali se, kde by mohli přespat. Poslal jsem je ke Grantovi. Zkuste to tam. Snad je tam najdete. Co spáchali?“

„Jsou to vrazi a zloději dobytka,“ odvětil Taggert.

Nechali jsme si popsat cestu k hotelu. Vydali jsme se tam. Na recepci jsme se vyptali na ty dva muže. Holohlavý muž na recepci řekl: „Ten pán, kterého jste mi popsali, se představil jako Steve Caldridge. On a nějaký Brad Fisher tu přespali a ráno odjeli. Roy Jamison a Ted Mayhall jsou ještě ve městě. Prý se zdrží několik dní.“

„Jsou tady?“

„Co by tu dělali? Tady se dá jen přespat a posnídat. Nemám tušení, kde se potulují.“

„Počkáme tu na ně,“ řekl Jim Taggert.

„Může to trvat půl dne, než přijdou,“ prohlásil muž.

„Tak budeme čekat půl dne,“ odvětil Taggert.

„Tak se posaďte,“ vybídl nás recepční a ukázal na křesla stojící v rohu.

Posadili jsme se, ačkoliv se mi nelíbilo nečinné čekání, až se zjeví Mayhall s Jamisonem. Podíval jsem se na hodiny visící nad recepcí. Bylo po třetí hodině odpolední. Mohli jsme čekat třeba do půlnoci, až půjdou bandité spát.

Řekl jsem Taggertovi: „Zůstaň tady, Jime. Půjdu se porozhlédnout po saloonech. Za dvě hodiny jsem zpátky.“

„Dobře,“ řekl jednooký marshal. „ Jestli je najdeš, přijď pro mě, než se do nich pustíš.“

Vyšel jsem na ulici…



Vstoupil jsem do saloonu Cattlemann. Byl to poněkud sešlý podnik. Podlahu pokrývaly piliny. Okolo stolů sedělo několik málo hostů. Půl tuctu mužů se opíralo o nálevní pult. Dva z nich byli oblečení jako kovbojové.

Zastavil jsem se na opačném konci pultu a pozoroval jsem je. Měli na tvářích několikadenní strniště. Jejich obleky byly obnošené. Působili dost sešlým, ovšem nebezpečným dojmem.

Když se mě barman zeptal na přání, požádal jsem o pivo a dál jsem nenápadně sledoval ty dva.

Zdálo se, že si jeden z nich povšiml mé hvězdy. Strčil loktem do svého druha a ukázal bradou mým směrem. Ten druhý se mě pokoušel probodnout pohledem. Pak sáhl po sklenici, jedním douškem ji dopil a hodil na pult minci. Cosi pošeptal svému kumpánovi. Ten také dopil. Otočili se a kráčeli k východu.

Barman přede mě postavil džbánek piva. Ti dva chlapi vyšli z místnosti. Na verandě zaduněly jejich kroky. Položil jsem na pult pět centů a pustil jsem se za nimi. Za mnou se s vrzáním zhouply dveře. Zastavil jsem se u zábradlí a rozhlédl jsem se na obě strany. Muži byli pryč, jako by se rozplynuli ve vzduchu.

Protáhl jsem se pod zábradlím a seskočil jsem na cestu. Dlouhými kroky jsem zamířil k hotelu, který ležel ve vedlejší ulici. Když jsem do ní odbočil, uviděl jsem před sebou oba muže. Zavolal jsem: „Jamisone, Mayhalle!“

Trhnutím se otočili. Jejich ruce sjely k revolverům. Já jsem držel winchestrovku v levé ruce, takže jsem

pravačkou tasil kolt. Současně jsem padl na levé koleno. Můj výstřel padl zároveň s jejich. Jeden z nich zavrávoral a narazil na zeď. Kolt mu vypadl a on si přitiskl ruce k hrudi.

Druhý se otočil na patě a uháněl pryč. Tři skoky a zmizel ve dvoře.

Chlap, kterého jsem zasáhl, se sesul po zdi na zem. Zaslechl jsem jeho zachroptění.

Jim Taggert vylétl z hotelu. Mávl jsem na něj. Pochopil, nabil pušku a rozběhl se. Vzápětí zmizel za rohem.

Přišel jsem k muži, kterého jsem zasáhl. Upíral na mě kalný zrak. Jeho ruce přitisknuté k hrudi byly rudé krví. Na košili se mu šířila tmavá skvrna.

„Kdo jsi?“ zeptal jsem se.

„Boy Jamison,“ zasípal.

„Kam odjel Clark s Fisherem?“

Víčka umírajícího se cukala. Otevřel ústa, jako by chtěl ještě něco říct, ale dostal ze sebe již jen nesrozumitelné mumlám. Nemohl jsem mu rozumět.

Nablízku zaduněl revolver. Odpověděla mu puška. Hluk výstřelů se slil v jedno a prolétl městem jako předzvěst smrti.

Muž na zemi vyvrátil oči. V tváři se mu rozlila absolutní prázdnota smrti. Jeho hlava klesla.

Znovu se ozval revolver a puška. Schoval jsem remington a chopil se pušky a pádil jsem do dvora, kam zmizel druhý bandita. Byl ohraničen prkenným plotem. Prolétl jsem dvorem a překonal jsem plot. Na druhé straně rostl vysoký plevel. Pár kroků ode mě byl pošlapaný. To mi prozradilo, kudy ten chlap utíkal.

Nedaleko se ozvaly kroky. Přeběhl jsem zpustlý pozemek a přeskočil jsem řídký plaňkový plot. Na opačném konci uličky, v níž jsem se ocitl, jsem uviděl banditu. Uviděl mě také a švihl koltem vzhůru a vystřelil.

Vrhl jsem se vpřed. Muž neměl čas zaměřit se na změněný cíl a jeho kulka mě minula. Vystřelil jsem od boku, ovšem bandita se stačil otočit a zmizet za rohem budovy, u které se nacházel.

Běžel jsem uličkou, připraven padnout k zemi, kdyby se bandita zjevil zpoza rohu.

Ozval se drsný hlas: „Stůj!“ Pak padl výstřel z pušky. Uslyšel jsem tlumený úder. Když jsem byl u domu, za nímž zmizel bandita, zastavil jsem se, abych naslouchal, ale nic jsem neslyšel. Plížil jsem se dál, opatrně jsem nahlédl za roh a uviděl jsem toho muže ležet asi třicet kroků ode mě na zemi. Oběma rukama si svíral stehno.

Jim Taggert se vynořil z průchodu mezi domy. Kráčel s puškou namířenou na banditu. Ale ten už neměl na obranu ani pomyšlení.

Vstoupil jsem do uličky. Na hlavní ulici se zdvihl povyk. Slyšel jsem spěšné kroky. Cesta, na níž jsme se nacházeli, vedla podél druhé řady domů rovnoběžně k Main Street. Nějací muži z toho směru právě přibíhali.

Setkali jsme se s Taggertem u raněného bandity. Jeho revolver ležel v prachu. Vyrazil jsem: „Tak mluv, Mayhalle. Kam se vydali Clark s Fisherem?“

„Táhni k čertu, hvězdonoši!“ zasténal Mayhall. Sundal si šátek a stahoval si průstřel stehna. „Co je s Jamisonem?“

„Je mrtvý a ty taky zemřeš, ovšem na šibenici.“

Mayhall mi plivl pod nohy.

Kdosi zavolal: „Co se děje? Neříkal jsem vám, že mě máte předem upozornit, jestli jsou ti chlapi tady a než se do něčeho pustíte?“

Byl to šerif Coleman. Jeho rozložitá postava se k nám blížila. S hlasitým sípáním se u nás zastavil. Na čele se mu perlil pot a stékal mu po tvářích. Na první pohled nevypadal jako muž, který dokáže v Lubbocku prosadit

zákon a udržet pořádek. Ale jeho oči byly jasné jak leštěná ocel. Pohled těchto oči prozrazoval, že tento muž je ze žuly a nepřistoupí na kompromis.

Řekl jsem: „Ti darebáci nám nedali čas, abychom vás informovali, šerife. Jde o Roye Jamisona a Teda Mayhalla, kteří loupili a vraždili společně s Clarkem. Jamison se bohužel soudu nedočkal. Tady ten…“ kývl jsem bradou směrem ke zraněnému banditovi, „je Ted Mayhall. Zatkněte ho, šerife. Zaneseme do protokolu z čeho ho obviňujeme. Potom můžete podat žalobu u soudu tady v Lubbocku.“

„Jak došlo k té přestřelce?“ tázal se Coleman.

Všechno jsem mu vyprávěl, on pozorně poslouchal. Nakonec pokýval hlavou a řekl: „V pořádku, Waco. Půjdeme do mé kanceláře a všechno sepíšeme. Vstávej, Mayhalle. Těch pár kroků do cely ujdeš. Tam tě ošetří doktor. Tak hni sebou!“

Bandita vstal. Coleman ho uchopil za límec a postrkoval ho před sebou k hlavní ulici. Zdálo se však, jako by šerifovi každý krok působil větší bolesti než banditovi.

Kráčeli jsme za nimi. O chvíli později jsme vypovídali do protokolu. Šerif vše pečlivě zapsal. Pochopil jsem, že dojem, který jsem z něho ten den měl, mě klamal. Ten muž bral své poslání velmi vážně. Jen si zřejmě nepřál, abychom mu zasahovali do jeho kompetencí. Když vše zaznamenal, promluvil:

„Nemějte mi to za zlé, Waco, Taggerte. Když jste dorazili, nechoval jsem se k vám dvakrát přátelsky. Ale zase mě trápí revma. Nejraději bych si vzal volno a zůstal v posteli. Ale to nejde. V tomto městě je dost ptáčků, kteří by okamžitě využili příležitosti a obrátili Lubbock vzhůru nohama, kdybych nebyl ve službě.“

„Vždyť máte celou skupinu zástupců.“

Šerif netrpělivě mávl rukou. „Jsou to všechno mladíci, z

těch nemá nikdo respekt.“ Hořce se usmál. „Přede mnou se všichni místní divočáci krčí, ale moji zástupci…“

„Rád bych ještě mluvil s Mayhallem,“ řekl jsem.

„Nic vám nebrání,“ pokynul šerif ke vstupu do vězení.

Šli jsme s Taggertem k celám. Byly tam tři oddělené mřížovím. V každé cele bylo úzké zamřížované okénko. Mayhall byl jediným vězněm. Seděl na pryčně. Nyní vstal a dokulhal k mříži. Jeho ruce sevřely coulové ocelové pruty. „Steve se doslechne o mém zatčení a vyseká mě z toho,“ prorokoval.

„K tomu mu nedáme příležitost,“ odvětil Jim Taggert. „Jeho dny na svobodě jsou sečteny.“

„Jen jestli se nepleteš, Taggerte,“ zasyčel zlobně bandita. „Steve už s vámi zatočí. Nenechává přátele ve štychu.“

„Kampak odjel?“ zeptal jsem se. „Když budeš spolupracovat, možná se vyhneš provazu.“

„Víš co mi můžeš, hvězdonoši!“ utrhl se bandita.

„Nemá to smysl,“ zabručel Taggert. „Je paličatý jako mezek. Pozná svou chybu teprve pod šibenicí. Ale to už bude pozdě. Pojďme.“

Odešli jsme z vězení. Dveře za námi zapadly na zámek.

„Přenocujete v Lubbocku?“ zajímal se šerif.

„Ne, pojedeme dokud nebude tma. Zítra bychom se mohli dostat do Tahoky. Tam se dozvíme, jestli si ti bandité drží směr na jih.“

„A když ne?“

„Pak jsme jejich stopu ztratili,“ odvětil jsem prostě. „Nezbude nám nic jiného než se vrátit do Amarilla a doufat, že vběhnou do sítí nějakému jinému strážci zákona.“



Chystali jsme se odjet z Lubbocku, když tu Coleman vyšel na ulici a uchopil Tornáda za ohlávku. Řekl: „Ted Mayhall se zřejmě rozmyslel, Waco. Chce s vámi oběma mluvit.“

„Promluvil jste mu do duše?“ podivil jsem se.

„Ne, ale zřejmě si uvědomil, jak sám se bude cítit pod oprátkou a tato vyhlídka se mu nezamlouvá.“

Vrátili jsme se do šerifovy úřadovny. Coleman kráčel vedle nás.

O chvíli později jsme stáli u cely. Mayhall se zvedl z pryčny. Řekl: „Měli jsme smluvené setkání, pokud bychom se rozdělili jako teď.“

„Tak kde je to místo?“

„Jmenuje se to Stanton. Leží mezi Big Springs a Midland.“

„To je odsud sto dvacet mil,“ poznamenal šerif.

„Tři až čtyři dny,“ řekl jsem. „Kdybychom si pospíšili, mohli bychom tam dorazit dokonce před Clarkem a Fisherem.“

„Ano,“ přitakal Taggert, „měli bychom okamžitě vyrazit.“

„Doufám, že mi ta výpověď pomůže u soudu,“ prohlásil Mayhall.

Nikdo mu neodpověděl. Odešli jsme z vězení. Šerif ale řekl: „Zítra ráno odjíždí expresní dostavník, se kterým byste byli ve Stantonu za dva dny.“

Pohlédli jsme s Taggertem jeden na druhého. Jim přikývl. Řekl jsem: „Výborně, ráno půjdeme na dostavník. Clark s kumpánem se budou velice divit, až na ně budeme čekat ve Stantonu.“

Odvedli jsme koně do nájemní stáje, zaplatili jsme si nocleh a večer jsme šli brzy spát, protože jsme museli být nazítří čerství.



Mark Wheeler s Jeffem Randallem byli na cestě na jih. Kovboje z Green Belt dávno setřásli. Pronásledovatelé se vrátili na ranč s nepořízenou.

Když dorazili do Lubbocku, byla již tma. Byl to osud nebo náhoda, že zavedli své koně do té samé stáje, kde byli koně obou marshalů.

Wheeler okamžitě poznal dlouhonohého strakáče a ze rtů mu splynula kletba. „Ten hřebec patří Wacovi. Ten neřád je tady ve městě. Tak dobře. V Lubbocku je pro něj konečná."

Randall zaměřil pozornost na stájníka. „Nevíš, kde bychom našli majitele toho koně?"

„On i jeho kolega jsou v hotelu."

„Aha, takže ten s páskou přes oko je tu taky," řekl Randall.

Stájník přikývl. „Pokud jsem jim rozuměl, tak se chystají zítra ráno dostavníkem na jih do Stantonu. Chtějí tam..."

Zděšeně zmlkl. Pochopil, že se dopustil chyby.

„Proč jsi ztichl?" zeptal se Wheeler posměšně.

„Protože... já... ti dva..." Stájník se zakoktal a nenacházel správná slova a cítil, jak v něm roste hrůza z těch dvou zpustlých chlapů.

Wheeler mu položil ruku na rameno. Jeho hlas zněl téměř přátelsky. „Ve Stantonu na nás čekají naši přátelé, hombre. Zůstaneme do rána tady ve stáji a ty nám musíš dělat společnost, protože nechceme riskovat, že ty slídily varuješ. Záleží jen na tobě, jak z toho vyjdeš. Když budeš poslouchat, necháme tě naživu. Jinak – prásk. Můžeš si vybrat."

Stájník naprázdno polkl. Strach se v něm vzmáhal a

donutil ho přistoupit na každou podmínku.



Druhého rána jsme se vydali na stanici Overland Mail Company. Pušky jsme měli u sebe. Před rudý kočár právě připřahovali šest koní. Kočí pozoroval práci dvou zaměstnanců stanice. Ozbrojený průvodce již seděl na svém místě. Winchestrovka mu spočívala na kolenou.

Nad blízkou řekou se válely chuchvalce mlhy. Na východě stálo slunce rudé jak karafiát. Koupili jsme si jízdenky do Stantonu. Pak jsme se posadili na lavičku před stanicí a čekali jsme, až bude dostavník připraven k odjezdu. Byl tam nějaký muž a jedna starší dáma, kteří hodlali také cestovat.

Po chvíli již koně byli zapraženi v šestispřeží a kočí zvolal: „Za pět minut odjíždíme! Nastupujte! Kdo nebude za pět minut ve voze, musí čekat, až se vrátíme."

Vyšplhal se na kozlík. Postarší lady mu podala velkou cestovní tašku, kterou umístil na střechu kočáru. Ten muž, který měl jet jako čtvrtý pasažér, mu také podal zavazadla. Oba pak nastoupili.

Vstali jsme z lavičky.

Současně vyšel z uličky na protější straně hlavní ulice nějaký muž. Držel pušku namířenou od boku.

Byl to Mark Wheeler, jeden z banditů, které jsme zatkli v kaňonu u kradeného stáda a kterého jsme i s jeho kumpánem Randallem dopravili do Clarendonu. Hrdlo mi sevřela neviditelná ruka. Přemohli ti darebáci Joea? Nezabili ho? Po zádech mi přejel mráz.

To už se ozval Wheelerův hlas. Zvolal: „Waco, Taggerte! Táhněte k čertu!"

S tímto výkřikem vystřelil.

Vrhli jsme se každý na jednu stranu. Kulka z banditovy

pušky se zaryla do stěny. Trhl jsem puškou do vodorovné polohy a nabil jsem. Koutkem oka jsem zahlédl druhého banditu, který se na naší straně ulice vyřítil zpoza rohu. Vzdálenost mezi jím a námi nebyla větší než deset kroků. Randall na nás zamířil revolverem.

Trhl jsem sebou o devadesát stupňů. Můj výstřel padl o chvilku před Randallovým. Zasáhl jsem ho a on chybil.

Také Wheeler a Taggert stříleli.

Wheeler udělal dva klopýtavé kroky a padl k zemi.

Randall se také neudržel na nohou. Klesl do kolen a sesul se obličejem kzemi.

Vyčkávali jsme. Oba jsme stále mířili každý na jednoho banditu. Byli to zákeřní a naprosto nevypočitatelní zločinci. Ale v tuto chvíli se zdálo, že už nebudou nikdy nebezpeční.

Šel jsem k Wheelerovi. Ležel na zádech. Jeho hruď se zdvihala a klesala v nepravidelném rytmu. Poklekl jsem vedle něj a pohlížel jsem mu do obličeje. „Zabili jste Madisona?“

Víčka zraněného bandity sebou zacukala. Otevřel ústa, aby něco řekl, ovšem přes jeho rty se dostaly jen nesrozumitelné slabiky.

„Co je s Madisonem?“ ptal jsem se znovu. „Je mrtvý?“

„Ne,“ zachroptěl bandita. „Je naživu. On…“ hlas mu selhal a on zavřel oči. V obličeji mu cukalo a z koutku úst mu stékal proužek krve.

Vstal jsem a ohlédl jsem se po Randallovi. Taggert ke mně již přicházel. „Je mrtvý,“ konstatoval. „Jak se jim podařilo uprchnout?“

„Nevím. Dostal jsem z toho chlapa jen to, že Joe je naživu. Pak ztratil vědomí.“

„Nastoupíme do kočáru,“ rozhodl Jim, „nebo nám ujedou.“

„Musíme šerifovi říct…“

Taggert mi skočil do řeči. „To můžeme na zpáteční cestě, Waco. Navíc je tu dost svědků, kteří mu dosvědčí, že jsme byli napadeni. Coleman si už zbytek domyslí.“

Nastoupili jsme tedy do kočáru. Dáma na nás hleděla se směsicí hrůzy, nechápavosti a odporu. Muž však řekl: „To byli nějací bandité, je to tak? Viděl jsem toho muže s puškou, jak přichází uličkou. Kdybyste nebyli tak rychlí, pánové, byli byste po smrti.“

Na ulici se shromáždili lidé. Hlasitě se dohadovali. Někdo se dovolával šerifa, jiný lékaře. Dostavník sebou trhl. Kožený bič zapráskal. Vůz se rozjížděl stále rychleji a domy po stranách ulice kolem nás nakonec doslova letěly…



Příštího dne pozdě odpoledne jsme vystoupili ve Stantonu. Odcházeli jsme od dostavníku a já jsem nedaleko zahlédl šerifův úřad. Upozornil jsem Jima, ale ten ho již také viděl a prohlásil:

„Není to velké město. Šerif by nám mohl říct, jestli tu není Clark s Fisherem.“

„To si neumím představit,“ odvětil jsem. „Ale zeptat se můžeme.“

Vzápětí jsme vešli do šerifovy kanceláře. Za psacím stolem seděl muž ne starší než třicet let. Na hrudi se mu skvěla šesticípá hvězda. Tázavě si nás měřil.

Představili jsme se a já jsem řekl: „Pronásledujeme dva zločince, šerife. Jmenují se Steve Clark a Brad Fisher. Vaše město má být jejich cílem.“

Vytáhl jsem z kapsy leták s dárkovým popisem a podal jsem ho šerifovi. Ten si ho pozorně pročetl a pak zavrtěl hlavou. „Muž hodící se k tomuto popisu sem nepřijel.“

„To jsem si myslel,“ zabručel jsem. „Přijeli jsme totiž z

Lubbocku expresním dostavníkem a byli jsme dvakrát rychlejší než jezdec s jedním koněm. Nemáte, doufám, nic proti tomu, že na ně počkáme ve Stantonu?“

Šerif potřásl hlavou. „Jak bych mohl? Který šerif by si přál mít v rajónu takového člověka, jako je Clark? Jestli ty mizery vystopujete a zatknete místo mě, budu vám nesmírně vděčný.“ Vesele se ušklíbl.

„Takže je vše v pořádku,“ řekl jsem. „Chtěli jsme jen předejít nedorozumění, šerife.“

„Kdy si myslíte, že přijedou?“ zeptal se strážce zákona.

Pokrčil jsem rameny. „Zítra, nejpozději pozítří, předpokládám. Ovšem je téměř jisté, že sem dorazí.“

„Máte volnou ruku, pánové,“ ujistil nás šerif ještě jednou.

Rozloučili jsme se a šli do hotelu zaplatit pokoj. Pak jsme se vydali nechat se oholit a vykoupat se. Vypadali jsme totiž sami jako dva tuláci.

V poledne následujícího dne přijeli Clark s Fisherem. Seděl jsem u otevřeného okna v hotelovém pokoji a sledoval jsem ulici. Ti dva jeli krokem středem cesty. Mířili k saloonu. Sesedli a přehodili uzdy přes vázací tyč. Rozhlédli se na všechny strany.

Vstal jsem a chtěl jsem odběhnout od okna, když tu jsem z ulice uslyšel Taggertův hlas. Taggert vykřikl: „Steve!“ Bandita ho dobře slyšel, protože se pomalu otočil a zaujal přikrčený postoj.

Poněkud jsem se vyklonil z okna.

Jim Taggert stál pode mnou. Byl ozbrojen jen revolverem. Nyní se dal do pohybu. Jeho pravice visela volně u pažby koltu.

Steve Clark vypjal široká ramena, trhl sebou a jako by ho něco postrkovalo, vykročil vstříc nevlastnímu bratrovi.

Brad Fisher vytáhl ze sedlového pouzdra winchestrovku a nabil.

Také jsem okamžitě nabil pušku a vykřikl jsem: „Zahoď tu pušku, Fishere! Zahoď zbraň!“

Fisher se přikrčil. Vzhlédl ke mně do prvního patra. Stál jak přibitý.

Jim Taggert však zavolal: „To je moje záležitost, Waco!“

Stáli s Clarkem proti sobě, ve vzdálenosti asi deseti kroků.

Lidé prchli z chodníků. Bylo nad slunce jasnější, že tu musí dojít k boji. Město zadrželo dech. Jako by ztuhlo v sevření násilí, které se vznášelo na ulici, jako když se hromadí mraky před bouří.

Taggert zvolal: „Tvá cesta je u konce, Steve. Odhoď zbraň. Jsi zatčen, jménem zákona. Eskortujeme tě do Amarilla, kde se budeš zodpovídat ze svých činů.“

Steve Clark se ostře zasmál. „Tobě přeskočilo, bratříčku. Dobře, dobře. Dohnal jsi mě a překvapil. Ale budeš se muset moc snažit, abys mě zatkl. Nemyslíš si snad, že se nechám vést jak beran na jatka?“

„Jak chceš, Steve. Jak se zdá, nejsi přístupný slovům.“ Taggertova ruka sé sevřela kolem pažby revolveru. Pomalu vytáhl zbraň z pouzdra a namířil ji na bratra. „Zvedni ruce, Steve. Řeknu to naposled – jsi zatčený. Nenuť mě na tebe vystřelit.“

„Ty hlupáku!“ Clarkova ruka sjela rychlostí útočícího chřestýše ke zbrani. Zbraň vylétla z koženého pouzdra. Clark zamířil.

Taggert váhal.

Třeskl Clarkův výstřel.

Viděl jsem, jak sebou Taggert trhl.

Ale vtom mě již vzal pod palbu Fisher. Odskočil jsem do zákrytu vedle okna. Kulky svištěly oknem a zarývaly se do protější stěny, odkud opadávala omítka a snášely se obláčky vápenného prachu.

Vyhlédl jsem ve vhodný okamžik bleskově na ulici a

viděl jsem Clarka uhánět zpět ke koni. Fisher po mně vystřelil. Rychle jsem se stáhl. Ještě dvakrát – třikrát to dole zahřmělo. Zařehtal nějaký kůň. Vsadil jsem vše na jednu kartu a vrhl jsem se k oknu.

Clark se řítil ulicí. Kopyta jeho koně vířila oblaka prachu.

Brad Fisher se právě pokoušel nasednout na neklidného koně. Pravou nohu měl ve třmeni. Levou rukou se držel za sedlo, v pravici svíral winchestrovku.

Bez váhání jsem pálil. Fisherova noha, kterou se ještě dotýkal země, se podlomila jak suchá plaňka. Bandita upadl. Dokázal vytáhnout druhou nohu ze třmene v poslední chvíli, jeho kůň se splašil.

Převalil se na břicho a přitiskl pušku k rameni.

Znovu jsem vystřelil. Pak jsem se otočil a rozběhl jsem se z pokoje.

Schody jsem bral po třech a vzápětí jsem stál před hotelem.

Jim Taggert ležel uprostřed ulice. Hledal jsem očima Fishera. Bandita nebyl na místě, kde jsem ho naposled viděl z okna. Ani druhý výstřel ho tedy vážněji nezranil. Přikrčil jsem se u verandy hotelu. Pohledem jsem pátral v průchodech mezi domy na protější straně ulice. Pak jsem ho spatřil. Zalezl pod jednu verandu. Jeho puška mířila mým směrem. Odrazil jsem se, dopadl jsem na břicho a vystřelil jsem. Fisher klesl obličejem do prachu. Jedním rázem jsem se vrátil na nohy. Rozběhl jsem se k Taggertovi, aniž bych zapomínal na obezřetnost.

Jim ležel na boku. Pravá strana jeho hrudi byla zalitá krví, která každým úderem srdce prýštila z rány. Padl jsem u něj na kolena. „Jime," zvolal jsem. „Pro Boha, proč jsi nestřílel? Držel jsi kolt v ruce."

„Já – vzpomněl jsem si na matku," zašeptal Taggert. „Nedokázal jsem na něj vystřelit. On – on utekl?"

„Ano. Fishera jsem dostal.“ Zvedl jsem tvář a rozhlédl jsem se kolem. Lidé vycházeli na ulici. „Přiveďte někdo doktora, ale rychle!“ vykřikl jsem.

Pak jsem si sundal šátek a přitlačil jsem ho Jimovi na ránu, abych alespoň omezil krvácení.

Blížil se šerif. Nemusel jsem mu vysvětlovat co se stalo, to bylo očividné. Došel k Fisherovi a vytáhl ho zpod verandy.

Pak tu byl doktor. Vstal jsem.

„Potřebuji koně, abych mohl pronásledovat Clarka,“ požádal jsem. „Dobrého, vytrvalého koně.“

„Mohl bych svolat stíhací oddíl,“ navrhl šerif. „Jistě by se našlo dost mužů…“

„Ne,“ odmítl jsem. „Toho darebáka dostanu sám. Potřebuji jen koně.“

„Dám vám svého, Waco, jistě splní vaše očekávání.“

„Děkuji,“ řekl jsem. Pak jsem se otočil k lékaři. „Jak to vypadá, doktore? Přežije můj kolega to zranění?“

Doktor nerozhodně pokýval hlavou. „Kulka vězí velmi blízko srdce, musím operovat. Jeho šance na přežití je padesát na padesát. Co je s tím druhým mužem?“

„O něj se starat nemusíte,“ prohlásil šerif. „Ten už klepe na pekelnou bránu.“



Steve Clark se řítil na jih pronásledován smrští myšlenek, které ho děsily. Ani za nic nepočítal s tím, že na ně ve Stantonu budou čekat marshalové. Úlek mu seděl až v morku kostí.

Nedělal si žádné výčitky, že odstřelil svého polovičního bratra. Šlo mu jen o to zachránit si kůži. Na Brada Fishera, který mu umožnil útěk, ani nepomyslel. Byl bližním jen sám sobě…

Pobízel koně bez milosti. Zvířeti odletovala od nozder pěna. Odpor vzduchu zkřivil přední krempu jeho klobouku vzhůru. Bez všech kumpánů se cítil i takový protřelý bandita osamoceně.

Stále znova se ohlížel. Neviděl žádné pronásledovatele. Bandita ale příliš dobře věděl, že mu Waco bude v patách. Před ním se zvedal hřebínek pahorků. Jel východozápadním směrem. Pobídl koně přímo do svahu, projel sedlem a na opačné straně se pustil zase dolů. Tam tekla řeka, pahorky ji prakticky obklopovaly, protože na opačném břehu se krajina také zvedala.

Toto území bylo jak stvořené pro léčku.

Clark směroval koně vodou. Dno bylo kamenité. Voda cákala až k jezdcově hlavě. Mezi balvany se jako blesk míhali pstruzi.

Na břehu Clark sesedl. Nechal koně napít. Nezajímalo ho, že ledová voda může uřícenému zvířeti ublížit. Pohledem pátral po hřebínku na druhém břehu. Pokud by se blížil pronásledovatel, musel ta návrší překonat.

On, Clark, mu vyšle vstříc žhavé olovo.

Naskočil na koně a zamířil mezi kopce. Rostlo tam dost keřů, které ho kryly i s koněm před nevítaným pohledem. Uchopil pušku a vsunul náboj do komory. Byl odhodlán smést kohokoliv, kdo se za ním objeví prachem a olovem.

Čas pomalu plynul. Minuty ubíhaly jedna za druhou, byla z nich čtvrthodina, půlhodina…

Neobjevil se žádný pronásledovatel. Čekání ničilo banditovy nervy a znepokojovalo ho. Nasedl na koně a zamířil vzhůru svahem. Když dorazil na vrchol, zahleděl se k severu. Kam viděl, nikde žádný jezdec, Clark však nevěřil, že by ho nechali jen tak zmizet.

Mezi pahorky ujížděl dál k jihu. Jeho kůň cválal. Když kolem končily kopce, vyhnal zvíře ještě jednou na jeden vrcholek a sledoval směr, odkud přijel.

Nic!

Clark však nevěřil zdánlivému klidu a míru.

Před ním, tedy na jihu, se prostírala široká rovina. Tu a tam rostl korkový dub, sem tak skupina keřů. Jinak byla planina porostlá vysokou trávou. Ještě dál se vlnily další kopce a skaliska. Clark se podíval na slunce. Stálo na jihozápadě, jenže stále bylo blíž jihu než západu. Noc měla přijít až za několik hodin.

Clark pohledem zkoumal rovinu. Naprosto cítil, že ta krajina skrývá nějaké nepříjemné překvapení. Ozval se jeho šestý smysl pro nebezpečí. Poučil se z mnoha lekcí, které mu udělil život psance. Kopce a hory na jihu působily zlověstně. Cítil to jakýmsi instinktem stále pronásledovaného psance, že ho tam čeká něco špatného. Nerozhodně stál na místě. Jeho kůň byl klidný.

„Trápí tě stihomam, Steve," zabručel sám pro sebe. „Tomu prokletému marshalovi snad musely narůst křídla..."

Otočil se na západ a jel po okraji pláně. Neustále hleděl na jih. Neviděl nic, co by ukazovalo na nebezpečí. Přesto mu ale něco bránilo zvolit přímou cestu přes pláň. Směrem na západ ho dělilo asi sto mil od Nového Mexika...

V Novém Mexiku bys byl prozatím v bezpečí, Steve, pomyslel si. Ale zabrání hranice tomu marshalovi v pronásledování? Ne! Texaští marshalové se o hranice v nejmenším nezajímají. Poženou tě až na Aljašku. Musíš se toho bastarda zbavit okamžitě, jen tak máš šanci...

Hlavou mu táhly černé myšlenky.

Na západě, poměrně daleko, pokrývaly obzor mohutná skaliska. Mezi nimi temné soutěsky. Clark viděl rozeklané vrcholky skalních věží a obrovské skalní bloky zformované miliony let eroze.

Pobídl koně k větší rychlosti. Jediné co slyšel, byla

kopyta jeho koně. Skaliska se pomalu blížila. Porost byl stále řidší. Nakonec cválal po kamení. V trhlinách rostly řídké mesquitové keře. Podkovy zvonily, terén se zvedal. Bandita se zastavil u soutěsky dělící velký skalní blok. Když vjel mezi její stěny, vál mu do obličeje chladný vzduch.

Clark zastavil. Poslední zacinkání podkov zaniklo v tichu, které vládlo mezi skalisky. Bylo stejně neproniknutelné jako strmé stěny. Průrva byla místy sto yardů široká. Ze stran byla ohraničená prudkými svahy, terasami a naprosto svislými stěnami. Přes horní okraj hnal vítr oblaka prachu. Vzduch naplňovalo jemné šelestění. Na dně soutěsky byla vrstva prachu po kotníky. U stěn se vršila suť.

„Jeď!“ bandita pošimral koně ostruhami. Zvíře kráčelo dál do průrvy. Projížděl dál, dokud se nedostal k hluboké puklině ve stěně. Tam vedla cesta příkře vzhůru. Tato boční soutěska byla velice úzká. Podkovy jeho koně zněly podivně dutě a ozvěna je zesilovala. Svah byl natolik prudký, že musel sesednout a vzít zvíře za ohlávku. Tato cesta ho nakonec zavedla na skalní plošinu. Banditovi se lil pot po obličeji v celých potůčcích. Košile mu lpěla na těle jako druhá kůže.

Před Clarkem se rozprostřela rovina s tisíci balvanů. Vál tam ostrý vítr. Mrazilo ho, ačkoliv stál v přímém slunci. Bandita si byl jistý, že setřásl všechny případné pronásledovatele. Pohledem pátral po okolí. Na západě se rozlehlá plošina poněkud svažovala a končila dalším kaňonem. Clark tím směrem pobídl koně…



Předstihl jsem banditu, přejel jsem potok a hřeben kopců za ním a čekal jsem na něj na opačné straně, kde

začínala planina.

Ale zdálo se, že Clark větří nebezpečí jako divoké zvíře. Obrátil se směrem na západ. Sledoval jsem ho dalekohledem. Pak jsem se pustil za ním. Přinutil jsem vraníka, kterého mi půjčil šerif, k ostrému tempu. Bandita však stačil dosáhnout soutěsky vedoucí hluboko do skalního světa. Zmizel mi z očí.

Když jsem byl u ústí průrvy i já, nebylo již po Clarkovi ani vidu ani slechu. Soutěska mlčela jako hrob. Slunce stálo na obloze po mé levici, takže uvnitř již vládl hluboký stín. Uviděl jsem v písku stopu a pustil jsem se po ní. Končila u průrvy vedoucí do strany. Tam vzhůru stoupala jakási přirozená stezka. Clark se musel vydat tudy. Sesedl jsem a vedl jsem koně za ohlávku. Stoupal jsem vzhůru s koněm ve vleku.

Pak se přede mnou rozprostřela plošina. Clarka jsem neviděl. Nasedl jsem opět na vraníka a je jsem dál. Připomínal mi Blackyho, koně, na němž jsem kdysi jezdil, než ho zabila zbloudilá kulka *(viz TM sv. 13)*. Za deset minut jsem stál na hraně dalšího kaňonu. Skalní stěna strmě padala do hloubky asi tří set stop. Dole jsem spatřil jezdce. Ujížděl podél úpatí skály. Zvuk kopyt se ke mně nedonesl, jako by se kůň pohyboval přízračně tiše.

Vzal jsem pušku a vystřelil jsem směrem dolů. Hrobové ticho bylo přerušeno zahřměním výstřelu. Ozvěna burácivě zazněla a se strašidelným šepotem se rozplynula mezi svislými stěnami.

Můj výstřel měl banditovi říct, že jsem tady. Zarazil koně, stočil ho vlevo a vzhlédl ke mně. Na velkou vzdálenost jsem nerozeznával nic konkrétního, ale věřil bych, že v jeho obličeji zuří nezvladatelná nenávist. Zvedl ruku a zahrozil mi pěstí. Pak se otočil do původního směru a uháněl dál.

Našel jsem možnost, jak se dostat dolů, kterou využil

bandita, ovšem místo toho jsem Clarka sledoval podél okraje kaňonu. Obtížný sestup smazal náskok, který přede mnou měl.

Sledoval jsem směr kaňonu na jih. Stále jsem dole viděl banditu. Pobízel koně k maximální rychlosti. Můj vraník byl rychlý a vytrvalý, jeho podkovy pravidelně zvonily. Bylo to výjimečné zvíře.

Pak jsem banditu ztratil z očí.

Byl jsem přesvědčen o tom, že na mě chce čekat dole v průrvě. Zřejmě pochopil, že útěk ho nespasí, protože jsem schopen ho pronásledovat kamkoliv.

Jel jsem dál, terén se začal svažovat. Stěny svírající kaňon byly stále nižší a nakonec splynuly s rovinou. Ocitl jsem na konci kaňonu. Slunce již bylo daleko na západě, ovšem do úplné tmy zbývaly dobré tři hodiny.

Vjel jsem do soutěsky. Moje smysly byty napjaty k prasknutí, cítil jsem obrovský tlak. Pušku jsem pevně svíral za krček pažby. Opíral jsem ji o pravé stehno. Nespouštěl jsem oči z cesty před sebou, protože kdekoliv na ní mohlo číhat nebezpečí…

Blížil jsem se k místu, kde jsem banditu zahlédl naposled. Tam jsem sklouzl z koně a běžel jsem do krytu za jedním výčnělkem. Opatrně jsem vyhlížel. Nic se nedělo. Opustil jsem kryt a pokračoval jsem těsně u stěny dál. Zastavil jsem se u velkého balvanu, zády jsem se přitiskl na chladnou skálu a naslouchal jsem. Slyšel jsem jen šumění větru.

Pak jsem zpozoroval stopy. Vedly nazpět směrem, odkud bandita přijel. Takže Clark tu na mě nechtěl čekat a obrátil se. Kousek jsem stopu sledoval. Nebylo pochyb, nechtěl se se mnou pouštět do boje. Protože jsem musel jet až na konec kaňonu, jeho náskok se opět zvýšil. Ten mizera si se mnou hrál na kočku a na myš.

Doběhl jsem k vraníkovi, vyskočil jsem do sedla a

sledoval stopu. Nějaký vnitřní hlas mě nabádal, že musím banditu dostihnout dřív, než nastane tma. V noci by mi v tomto skalním bludišti definitivně zmizel snad jednou provždy.

Ale přísahal jsem si, že za své zločiny zaplatí. Musí na něj dopadnout plná váha zákona. Pomyslel jsem na Jima Taggerta a na to, s jakou chladnokrevností po něm jeho nevlastní bratr vystřelil. Vyslal jsem k nebi rychlou modlitbu, aby Jim přežil. Pociťoval jsem s tmavým jednookým mužem hlubokou spřízněnost, a pokud jsem se nemýlil, měla být oboustranná.

Soustředil jsem se ale na hon na Clarka. Ten chlap je pekelně nebezpečný. Až ho dostihnu, zachová se jako šelma zahnaná do úzkých. Nesmím ho v žádném případě podcenit…

Steve Clark se vrátil k místu, na němž sestoupil do kaňonu. Naslouchal. Mezi skalisky vládlo ticho. Prohlédl si trasu, kterou sem sjel. Vedla příkře vzhůru, vinula se kolem balvanů. Ve výšce asi šedesát yardů vedla po římse, která vypadala velice zvětrale a bandita žasl, že se s ním neutrhla.

Clark přemýšlel, má-li se zase vydat nahoru nebo dál pokračovat kaňonem. Rozhodl se pro výstup. První yardy překonal kůň i s jezdcem na hřbetě, pak mu začala ujíždět kopyta na hladké skále. Podkovy vyrývaly do kamene bílé škrábance. Zvířeti podklesly zadní nohy a žalostně zařehtalo.

Clark sesedl. Vedl koně za sebou. Podkovy zvonily. Do hlubiny se kutálely kameny. Bandita nadával. Cesta se prudce lomila. Po pravici spadala skála svisle dolů, po levici měl naopak stěnu. Vlekl koně dál. Zvíře postrašeně frkalo. Od podkov odletovaly jiskry. Kůň znaveně funěl a chroptěl. Pak stál bandita na skalní římse. Zvíře děsila propast pod římsou. Kůň se zdráhal pokračovat a neklidně

přešlapoval na místě.

Bandita si sundal šátek a zavázal koni oči. Ten neviděl děsivou hlubinu a následoval muže po úzké stezce, kam se sotva vešel. Na opačném konci římsy se opět zanořili mezi skaliska. Clark se rozhodl čekat na tomto místě. Pokud se marshal vrátí, dokáže ho shora pohodlně vyřídit. Bandita měl výhodu plně na své straně. Sundal koni šátek, odvedl ho do skrytu balvanů a zatížil konec uzdy kamenem. Zvíře neklidně frkalo a podupávalo. Bandita vytáhl od sedla pušku a nabil ji.

Bandita čekal. Do kaňonu se pomalu snášel večer, nebe nad ním začínalo nabírat šedivou barvu. Clark se opřel o kámen a hleděl do hloubky. Chtěl dospět ke konečnému rozhodnutí, a to mělo vyznít v jeho prospěch. Měl dost peněz, aby mohl kdekoliv v Novém Mexiku nebo v Arizoně začít od znova. Bylo mu však jasné, že musí nejprve vyřídit toho prokletého marshala, který se držel jeho stopy jak lovecký pes divoké zvěře.

Clarkovi se opět vrátila jeho chladnokrevnost. Šance byla jedna ku jedné. On navíc určuje místo a čas boje.

„Kde jsi, ty bastarde," procedil mezi zuby v samomluvě. „Tak pojď, ať do tebe naperu olovo."

Nakonec uslyšel podkovy. Kůň se blížil krokem. Klapot kopyt zvyšoval banditovo napětí, které cítil v celém těle. Zatnul zuby. V obličeji se mu usadil krutý výraz. Přiložil winchestrovku k rameni. Přes mušku sledoval kaňon pod sebou.

Z počínající tmy se vynořil kůň.

Byl to vraník. Neseděl na něm však jezdec.

Steve Clark sklonil pušku. „Co je to za pitomý trik?" zamumlal a znovu se ho zmocnilo napětí. Naslouchal a málem větřil jako vlk.

Pak zaslechl zavrzání písku pod podrážkou jezdecké boty. Zacinkaly ostruhy. Bandita téměř ani nedýchal. Byla

to zkouška jeho nervů. Jeho protivník nemohl být nikde jinde než na stezce, která sem přivedla i jeho. Zřejmě se k Clarkovi neslyšně dostal využívaje krytí těsně při stěně kaňonu.

Vtom ho bandita spatřil.

Vypětí nervů se uvolnilo v jakémsi zavytí, které se mu vydralo z hrdla, pak švihl puškou a vystřelil.

Ale marshal zmizel za výčnělkem. Olověná kulka se odrazila od skály, na níž zanechala světlou stopu. Výstřel zahřměl skalním bludištěm a rozpadl se v mnoha ozvěnách.



Tušil jsem, že se bandita pokusí opustit kaňon po té strmé stezce. Sesedl jsem tedy z koně a plácl jsem ho po zadku, aby pokračoval v chůzi. Pak jsem se tiše plížil těsně pod skalní stěnou dál, abych se nacházel vůči Clarkovi ve výhodné pozici.

Dostal jsem se k stezce a pustil jsem se po ní. Skály se zvedaly v terasách stále výš. Pomalu a obezřetně jsem se sunul vzhůru. Pak jsem uviděl římsu, za níž stezka mizela mezi balvany. Tam jsem zahlédl banditu. Viděl jsem jen jeho hlavu a pušku, jejíž ústí mířilo mým směrem. Skočil jsem do krytu. Zaduněl výstřel. Sesypaly se na mě úlomky kamene. Kulka se s kvílením odrazila. Padl jsem na koleno a vyhlédl jsem zpoza kamene.

Bandita také zmizel do krytu. Vystřelil jsem bez míření a okamžitě jsem dobil. Kulka se rozplácla a skálu. Slyšel jsem, že banditův kůň poděšeně dupe kopyty. Pochopil jsem, že mě bandita na tomto místě chce palbou dostat do bezvýchodné situace, ovšem řekl jsem si také, že ani on nemůže jednoduše opustit svoje stanoviště.

Takže se musí pokusit dostat se ještě o něco výš. Kůň

mu v tom ale bude bránit.

Zvolal jsem: „Vzdej se, Clarku! Mně neunikneš. Udělal jsi chybu, žes tu na mě čekal. Pochop to a vzdej se!“

„Na to zapomeň!“ zněla odpověď. „Pojď si pro mě. Nemůžu se dočkat, až ti mezi žebra napálím kus olova.“

Mlčky jsem nechal uběhnout několik minut. Pak jsem vyhlédl přes balvan. Clarkova puška okamžitě spustila. Zapadl jsem zase do krytu.

Uplynul nějaký čas, když tu jsem uslyšel zachřestit kamínek. Slyšel jsem i koně. Rychle jsem zdvihl hlavu, abych banditu vylákal k akci. Tentokrát však nevystřelil. To bylo pro mě znamení, že prchá dál vzhůru.

Vstal jsem. Zaslechl jsem zavrzání tvrdé kožené podrážky na kameni. Pak to zazvonilo, jako když narazí ocel o skálu.

Nemýlil jsem se. Několika kroky jsem přelétl římsu a zastavil jsem se na místě, kde mě bandita očekával.

Na zemi ležely dvě prázdné nábojnice, které jsem uviděl v posledním světle dopadajícím seshora. O kousek dál stál jeho kůň, nechal ho prostě tady.

Běžel jsem se ukrýt za skalním blokem. Stezka se po pár yardech opět ostře lomila. Bylo to pokoušení osudu sledovat banditu. Mohl číhat za výběžkem a jen čekat, až mu vejdu před mušku.

I přes velké nebezpečí jsem pokračoval dál a zahnul jsem za výčnělek, kde jsem okamžitě padl na koleno, abych nabízel co nejmenší cíl, a namířil jsem pušku.

Bandita opustil stezku a stoupal přes skaliska. Možností měl dost, ale i tak byla cesta, kterou zvolil velmi krkolomná. Do hlubiny se kutálely kameny. Zahlédl jsem jeho postavu mizet za balvanem.

Měl jsem se stále nanejvýš na pozoru a plížil jsem se dál. Opatrně jsem kladl nohu před nohu. Stezka se prudce zvedala. Okraj rozeklaných skal byl asi padesát yardů

nade mnou.

Zůstal jsem v krytu pod převisem. Sledoval jsem místo, kde jsem Clarka zahlédl naposled. Plížil jsem se dál. V příštím zákrutu stezky jsem narazil na příkrou rozsedlinu vedoucí šikmo vzhůru. Lemovaly ji řídké keříky.

Pustil jsem se tím směrem.

Nahoře třeskla puška. Padl jsem na břicho. Kulka mě minula. Banditův trup přečníval kámen, za nímž stál. Dobil a znovu střílel. Svalil jsem se stranou, zvedl jsem se a v prudkém sledu jsem třikrát vystřelil.

Clark ztuhl. Viděl jsem, jak se zakymácel. Pak se převalil přes balvan a sjížděl svahem. Pokoušel se něčeho zachytit, chytil se keře, vyrval ho však z kořenů, přepadl přes zlom a s výkřikem se zřítil do hloubky. Sunulo se za ním několik kamenů. Slyšel jsem dutý náraz. Dole třeskl poslední kámen o skálu. Pak bylo ticho.

Naklonil jsem se nad zlomem a shlížel jsem dolů. Tam ležel bandita na zádech s rozhozenýma rukama. I když ho moje kulka předtím jen zranila, tento pád neměl šanci přežít.

Pustil jsem se dolů. Clarkova koně jsem vedl s sebou. Když jsem ho vedl přes římsu, plašil se. Měl jsem ale pevnou ruku. Pak jsem byl ve zdraví dole. Vraník stál nedaleko.

Došel jsem ke Clarkovi. Z nosu mu prýštila krev. Oči měl zavřené. Ruce měl rozedřené, jak se pokoušel zachytit na skále.

Byl mrtvý. Moje kulka ho zasáhla do hrudi. Při pádu si zlámal vaz.

Zaplatil za své zločiny.

Navršil jsem na jeho tělo kameny.

Zákon se nakonec prosadil.

Byl jsem spokojený.

Když jsem se rozjel zpět do Stantonu, byla už tma.

Clarkova koně jsem vedl s sebou. Zůstal za mnou jen bezejmenný hrob.



Doktor ve Stantonu mi vyprávěl, že úspěšně vyřízl Taggertovi kulku a že jeho šance na přežití jsou slušné.

Jim byl při vědomí, když jsem vešel k němu do pokoje. Tázavě na mě hleděl horečně se lesknoucíma očima.

„Clark za všechno zaplatil," řekl jsem. „Dal jsem mu možnost vzdát se, odmítl. Pohřbil jsem ho v horách."

„Jsem rád, že zemřel tvojí kulkou, Waco, a ne provazem," zašeptal Taggert. „Ať byl jakýkoliv, měli jsme jednu matku. Nesnesl bych pomyšlení, že můj bratr skončil na šibenici. Takhle je to lepší."

Jeho oči se zavřely. Usnul únavou.

Odešel jsem z místnosti. Doktor mi pak řekl: „Má tuhý kořínek, Waco, a věřím, že se uzdraví. Jsem si tím jistý."

Přikývl jsem. Pak jsem šel do hotelu. Pocítil jsem hluboké ulehčení. Ale současně mě zmáhala únava. V takovém stavu jsem nakonec nechtěl nic jiného než spát…

KONEC

Willam Scott: Nejtěžší džob
Z německého originálu
Jim Taggerts härtester Job,
Texas Marshal, Bd. 56, přeložil Tomáš Butala.
© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., 2005
© Verlagsgruppe Lübbe
GmbH & Co., Bergisch Gladbach

Vydává Moravská Bastei MOBA, s. r. o
Kotlářská 53, 602 00 Brno
e-mail: moba@mobaknihy.cz
www.mobaknihy.cz
Redakce: tel. 541 126 067
Obchodní oddělení: tel./fax: 541 212 850
Sekretariát: tel./fax 541 248 329
Zasilatelská služba: 541 126 059 mobil 604 262 112, i sms
Odpovědný redaktor: Pavel Vlasatík
Technický redaktor: Z. S. Krejčí
DTP: studio MOBA
Tisk: Moravská typografie, a. s.